

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel VII

~Den friske natteluft lå stille, bortset fra den svindende skrig fra en fjern ugle. Stjerner oplyste det dunkle klosterområde, og det svage glimt fra adskillige olielamper skinnede fra to etagers sovesalvinduer. På den anden side af gården glødede en række farvede glasvinduer ligeledes, men strålende – katedralen var levende.

Inde i den skinnende kirke, og højt over den, prydede en indviklet, sodbeskidt fresko det hvælvede loft. Maleriet strakte sig over næsten alle katedralens øvre områder. Under det var to rækker massive stensøjler opstillet nær ydermurene og strakte sig langs hele hovedfløjens længde. Sammen støttede de flyvende støttepiller, der svævede mod himlen og forsvandt ind i loftet. Det samme robuste design eksisterede i alle fire fløje af katedralen, og hvor fløjene samledes – i det fælles, åbne rum – stod et hævet alter med hætte.

Dinglende gobeliner og draperier prydede alterets udskårne træbaldakin, og det hellige midtpunkt stod oven på en solid klippeplade, der centrerede gulvet. På begge sider af alterpladen lå tykke læderremme bundet til lukkede jernløgler, der stak ud af stenfundamentet.

Kardinal Blasi stod foran det hævede alter med et par høje gulvlysestager, der kastede et flimrende lys over hans skuldre. Grundigt opslugt af teksten i en stak skrøbelige sider, som han nu blandede, mumlede han for sig selv. Hans øjne strømmende

over latinske passager fra Naramsin-oversættelserne, som han sidenhen er flygtet fra apokryfernes arkiver med. I nærheden ventede munkene Clodius og Greville stille på kommando. Udover de tre og munk Grate, som havde travlt med at binde det sidste af flere lange læderreb til alterpladens otte metalringe, katedralen stod tom.

Endelig henvendte Broder Grate sig til Blasi. "Remmene er sikre, Abbot; fra længst til kortst - fra yderst til inderst."

Blasi rev kort blikket væk fra de slidte sider. "Hvad betyder det?"

Greville trådte frem i et forsøg på at forklare Grates udtalelse. "På hver side af alterets stenbase er der fire kroge. Hver af dem kræver et fastgjort reb. Alle rebene skal være—"

Clodius sukke; han afbrød Greville og gav Blasi en mere præcis forklaring; "Alterpladen hviler i to gulvrinde. Hvis pladen ikke trækkes jævnt tilbage, vil den sætte sig fast."

Blasi løftede et øjenbryn, men så aldrig op fra sine papirer. "Og hvis det rammer?" Clodius svarede: "Nå, hvis den hænger fast, skal båndene omarrangeres i modsat rækkefølge - kortest til længst, med deres løse ender krydset over til den anden side af alteret. Derefter skal pladen trækkes helt lukket, før båndene vendes om." igen og genåbner den."

"Er det svært? Involveret?"

Clodius trak på skuldrene. "Bare længe – i det øjeblik, det tager at lukke og genåbne gulvgraven."

Blasi informerede ham: "Så pålægger jeg dig nu opgaven med at sørge for, at pladen "griber ikke." Clodius stivnede, da Blasi fortsatte: "Og selvfølgelig skal jeg holde jer begge ansvarlige for enhver spontan abort."

Clodius' kæbe faldt ned, og han kastede et blik på Greville, der rynkede panden over Grates diskrete smil. Han vred sig, før han rømmede sig. "Hvis jeg må, Deres Eminence, kan vi ikke garantere, at pladen ikke vil sætte sig fast."

Blasi sænkede langsomt siderne og vendte sig mod ham med sammenknepne øjne. Og både Clodius og Greville fandt, under kardinalens stålhårede pande, hvad der lignede Djævelens kolde, vaskede og beslutsomme blik. Blasis blinde øje brændte igennem dem, som om han ville se dem alle på én gang.

Clodius vendte hurtigt blikket væk og kiggede i stedet mod alteret, mens han yderligere tryglede Blasi: "Alteret er aldrig blevet flyttet. Vi kender kun til metoden." flytter det gennem gamle klosteroptegnelser. At antage, at vi vil lykkes—"

Blasi afbrød ham; hans ord var blandet med voksende utålmodighed; "Du er nu foran mig – ikke på sovesalen – fordi du stadig er i min gunst. I ønsker begge at være de nye opsynsmænd for katakomberne, ikke sandt?"

"Åh, sandelig!" udbrød Greville, "og vi er ydmygt i din tjeneste."

Clodius stirrede på Greville, før han svarede: "Ja; men hvis det behager dig, din"

Eminence—”

"Så skal du sørge for, at pladen ikke sætter sig fast, ja!" gøede Blasi.

Clodius sukkede, men adlød. "Det skal vi, Deres Eminence."

Pludselig sprang de ydre dobbeltdøre til oratorieføljen op, da kaptajn Bourne førte to kolonner af sine stærkeste soldater ind i kirken – og op ad midtergangen, der lange rækker af terrassebesatte siddepladser delte sig. Trommetrinene fra hundrede marchstøvler tordnede gennem katedralens oratorium. Endelig råbte kaptajnen, at de skulle stoppe, og soldaterne frøs til ro. Og idet hans stemme fortsatte og gav genlyd gennem kirkefløjenes enorme indhegninger, faldt en ny stilhed over katedralen.

Kardinal Blasi og de tre klostermunke så til, mens kaptajn Bourne nærmede sig.

Kaptajnen stoppede lige før dem, kløede sig på kinden og lagde hænderne i siden .

Han sendte et par grønne, undersøgende øjne hen over katedralen, mest af alt inspicerende alteret med dets fastgjorte reb. Derefter udvekslede han blikke med hver af munkene, før han vendte sig mod Blasi. "Skal vi begynde?"

Blasi vendte sin opmærksomhed tilbage til Naramsins sider, da han svarede: "Snart nok, kaptajn. Der er dog flere relevante og ret betydningsfulde detaljer vedrørende alteret. Broder Clodius vil nu gøre dig opmærksom på dem."

Clodius fulgte hans signal og trådte frem. "Åh ja, kaptajn," sagde han. Munken forklarede Bourne vigtigheden af at trække alterpladen jævnt, således at den

ikke låse sig fast. Sammen gik de rundt om alteret i næsten tre minutter, mens Clodius informerede Bourne om, hvad der krævedes af ham. Munken fortsatte:

"Derfor er dine mænds placering af største vigtighed, da de vil blive mødt med plads imod hinanden, når vi begynder." Bourne betragtede de otte lange remme, der lå på gulvet, i en præcis svalehaleformet ordning, der strakte sig udad fra pladen. "Som I nu ved," tilføjede Clodius, "er opgaven med at flytte alteret noget

involveret - sandelig mere, end man kunne forstå ud fra blot det ydre. Ikke desto mindre har jeg brug for otteoghalvfems af jeres mænd - hverken flere eller færre. Hvor mange har

er du klar?"

"Nok," sagde Bourne.

„Sandelig.“ Clodius rynkede panden og løftede hagen. „Jeg forstår.“ Han granskede det vansirende ar på Bournes kind.

Bourne lænede sig frem og hviskede: "Vær forsigtig med dit retfærdige øje, broder; for at du ikke tvinger mig til at redde ansigt foran mine mænd." Clodius kiggede over Bournes skulder for at opdage to standhaftige kolonner af den kongelige garde, der stirrer på ham.

„Nå, så.“ Munken fnøs og vendte sig væk, opløst i luften. „Skal vi arrangere – dine mænd?“

"Placer dem, som du finder passende, præst," sagde kaptajn Bourne og pegede mod sine soldater med et langsomt sving med sin udstrakte hånd.

Clodius så hen til kardinal Blasi, som kun nikkede bekræftende og godkendte det.

Således gjorde Clodius sig travlt beskæftiget med at placere otte rækker soldater på læderrebene. I alt fastgjorde fyrre mand de to yderste tøjler, fireogtyve holdt fast i det næste yderste par, tyve holdt fast i det næsttinderste, og fjorten holdt fast i de allerinderste tøjler. Bourne placerede de sidste af sine mænd – dem, der ikke var tildelt pladser på tøjlerne – uden for katedralen, for at bevogte hver af dens tre indgange. Alle var på plads; alle var klar. Og i den efterfølgende stilhed, der omsluttede kirken, trådte Clodius bag de otte rækker soldater og inspicerede hver rækkes placering i forhold til alterets placering. Til sidst trådte han væk og så på munken Grate på afstand og nikkede. Grate hviskede til kardinal Blasi, som kiggede op fra sine papirer og signalerede til Bourne med en håndbevægelse. Som svar vendte Bourne sig tilbage til sine mænd og råbte kommandoer, mens han gik rundt om deres rækker. "Hver mand Træk! Hver række hæver som én! Alle rækker holder trit – et træk på tre tællinger; en pause på tre tællinger!" Han stoppede bag dem og foldede hænderne om lænden. "På mit mærke!" Spændte reb spændtes. "Hiv!"

Otteoghalvfems soldater strakte sig. Otte tøjler knirkede. Alligevel holdt alteret sin hellige grund. Blasi rynkede panden til Clodius. Greville vred sig.

„Hiv!“ Igen lænede soldaterne sig tilbage i rebene, mens den skurrende lyd af seks tons glidende sten gav genlyd gennem katedralens gulv.

"Hiv!" - og et par centimeter mere.

"Hiv!" - og endnu mere.

"Hiv!" - mere.

"Hiv!"

Klar til det, og som en skibs trommeslager over hivende roere, holdt Bourne sin rytme. Hans soldater var et kor af hvæsen og støn. Og med Bournes hvert nye kald, gulvpladen gav mere af et snavset gulv. På den modsatte side af alteret fra Bourne så Blasi et rektangulært hul gradvist komme til syne, der udåndede årtiers udluftet muggenhed. Endelig, med en dyb hul fuldstændig blotlagt, genlød et rungende dunk gennem kirken.

"Det er færdigt," fortalte Clodius Blasi, "Pladen går ikke længere." Blasi vinkede til Bourne, da han trådte hen imod den åbnede mine.

"Slip!" råbte Bourne. Soldaterne smed remmene; sved glimtede på udmattede arme; flere mænd kollapsede på gulvet, mens andre bøjede sig forover og gispede tungt. Alligevel, De fleste mænd stod ranke, med hovederne kastet bagover og munden åben, mens de hvæsedes mod et loft af malede engle.

Friars, Grate og Greville, beklædte den beskidte yderkant af hullet med adskillige høje gulvlysestager. Blasi inspicerede det nu oplyste hulrum. Med en dybde på tre meter spændte hullet over seksten gange tre meter. Alle fire vægge var dækket af en sort harpiks, der lignede en tynd film af kulaske aflejret på den indre overflade af en ...

en velbrugt skorsten til pejsen. Selv under snavset fik Blasi øje på et lignende træk indgraveret midt på hver væg: raderinger af kors, hver med tre koncentriske cirkler, der omsluttede hjertet af det. Men det, der fængslede ham – det, der satte hans hjerte og hans åndedræt i gang næsten nok til at sende ham ind i en besvimelsesanfald, var det, der skilte sig ud fra den synligt forkullede grube.

En sort og blank, rektangulær sten med veldefinerede kanter og skarpe hjørner rejste sig op fra hulrummets midterste bund. Stenens glasagtige sider reflekteredes under lyset fra kandelaberilden – stenen fremstod som en stående blok af højglanspoleret onyx, syv fod høj, fem fod bred og tre fod dyb. Alligevel, monolitten ellers solid, havde den et enkelt, fejlrit, uhindret, to fods hul, der kløvede hjertet af stenens bredeste flade. Række efter række af indgraverede stenstykker geometriske inskriptioner dækkede dens ydre overflader, endda for at inkludere det buede indre af dens gabende hul.

For sit indre øje betragtede Blasi lighederne mellem de apokryfe skitser og en ægte artefakt, som nu stod foran ham. Fuldstændig betaget gik han frem og tilbage i hulen med et glimt i hans ene arbejdende øje. Hans blik var tomt – måske endda for at afsløre et udtryk for en gradvis gryende sandhed, der dæmpede al tvivl eller vantro om, at Helvede virkelig var virkeligt med sin høje stendør foran ham.

På afstand råbte kaptajn Bourne til Blasi: "Og hvad mere bør der gøres?" "Åh ja. Det skal vi," mumlede kardinalen, tilsyneladende hypnotiseret af billedet af Portstenen, mens minderne om hans døde brødre fangede hans tanker, blev levendegjort hans hjerte og ansporede i ham en intens afsky for Kong Edward af England. Og i det øjeblik af erindring og bitterhed huskede han den vedvarende stemme fra Jean Jacques Blasis ånd, der sagde til ham: "De skjuler hemmeligheder, et våben af en slags til at ødelægge den engelske konge. Du skal tage ansvar for dette våben, Francois. Du skal slippe det løs mod ham."

"Nå?" spurgte Bourne med voksende utålmodighed.

Blasi brød sin charme og udbrød instruktioner: "Broder Grate, når jeg er indenfor, skal jeg bruge lys nok til at se. Og du skal ledsage mig." Han vendte sig mod Bourne; "Jeg har brug for en tøj og flere af dine mænd til at fire mig ned over kanten." Munke og soldater havde travlt med at gøre det.

Kort efter samledes Clodius og Greville ved siden af Blasi, som nu stod og så ud over Naramsin-sider. Kardinalen vendte sig og henvendte sig til Clodius, før han betroede ham stakken med papirer: "Du kender vigtigheden af disse pergamenter. Vær nu forsigtig med dem; de er sarte. Og tab dem IKKE, da jeg har dem i præcis orden."

„Sandelig, Deres Eminence,“ tog Clodius dem fra ham. Hans sultne øjne rullede hen over de skrøbelige sider, forbløffet over at han holdt den gamle tekst i sine hænder.

Blasi tilføjede instrueret: "Du skal give dem videre til mig, når jeg beder om dem."

Bourne gik langs en soldat, der slæbte en snor hen imod hullet. Tre soldater fulgte efter ham. Ved kanten af hullet sænkede soldaterne rebet ned over dets side og hjalp med at sænke Blasi ned under gulvet. Bag dem skyndte Broder Grate sig frem med en lille kandelaber med syv flammer. Hans sandal stoppede pludselig op, gled hen over snavsene, der beklædte hullet, og han var lige ved at styrte ned i hullet. Der stod han, holdt lyset og dinglede ud over kanten, med Bournes knytnæve knyttet fast i ryggen af sin kåbe. Kaptajnen hev ham i sikkerhed og hvæsende over hans skulder: "For en livlig præst håner du døden."

Inde i hullet satte Blasi sine sandaler på gulvet og slap tøjret. Kardinalen tørrede pletter af på forsiden af sin kåbe, men den genstridige sod forblev. Han gennemsøgte sine dunkle omgivelser, før han råbte nedefra: "Broder Grate! Bring en fakkel!" Soldaterne hjalp med at sænke Broder Grate ned i hullet. Blasi trådte tættere på væggen og vinkede med en opadrettet hånd til Clodius. "Mine pergament; giv dem til mig."

Clodius sammenlignede det beskidte gulv med sin rene kåbe. I stedet gav han stakken papirer til Greville. "Giv dem til ham." Greville stirrede på Clodius og tog papirerne. Greville lagde sig fladt på brystet, ud over kanten af det beskidte hul, og rakte siderne ned til Blasi. Blasi tog dem og råbte op til Clodius: "Du ønsker at føre tilsyn med klosterkatakomberne; men de er lige så beskidte som denne grav. Måske kan jeg genoverveje din udnævnelse til dem." Clodius kneb bare læberne sammen og kiggede andetsteds.

Da han var inde i hullet, løftede Broder Grate armen og tog lysestagen fra en af soldaterne, mens han vred sig, da perler af varm voks rullede ned ad undersiden af hans underarm. "Bring lyset," råbte Blasi til Grate, mens han nærmede sig Portstenen.

Mens munken oplyste den polerede facade af Gatestone, inspicerede kardinalen dens mange rækker af tydelige, men uforståelige raderinger, som hverken var af fransk eller latinsk oprindelse, men alligevel arrangeret i en flydende præsentation som et skrevet sprog, uden at selv de mest læsekyndige forskere på den tid vidste det. Det er værd at bemærke, at raderingerne ikke var hieroglyfiske billeder, men snarere geometriske figurer, som kardinal Blasi siden havde genkendt fra samlinger af tekster, der engang var skjult i apokryfernes arkiver. Blasi gestikulerede til Grate om at blive, hvor han stod. Kardinalen trådte længere væk fra Portstenens forside og centrerede sig foran graveringerne. Helt inde i Med hans øje syntes strømmen af symboler at danne et mønster – rækker af cirkler og linjer, der kunne antyde en rækkefølge af indskrifter, der krævede øjeblikkelig udtalelse af dem. Men ligesom de mange gange Blasi studerede de identiske symboler i de apokryfe bøger, selv i en sådan grad at han var tæt på at udtale den tilsyneladende lyd af dem, var alt, der dukkede op, den tilbagevendende frustration over, at han ikke kunne. Han sænkede blikket.

til siderne i hånden, undrende over den metode, hvormed en simpel klosterpræst ved navn Naramsin med succes havde oversat sådanne kryptiske indskrifter til latin.

Blasis papirer blafrede, og Grates flamme blafrede i en kølig brise, der pludselig væltede hen over deres sandalbeklædte fødder. Sammen kastede de et blik opad og bemærkede Clodius, Greville og Bourne stirre ned på dem. Blasi afviste dem og gik med lange skridt mod Gatestone. Han lagde hovedet på skrå, kiggede gennem dens hul og så kun den svage, fjerne væg af hullet. Han placerede sine fingerspidser mod Gatestones ansigt og fandt det uventet iskoldt. Igen trak han sig tilbage til sin tidligere afstand og stirrede på monolitten, mens han gned sin hage, fortabt i tanker.

Bourne rømmede sig højlydt, som for at udtrykke en voksende utålmodighed. Blasi svarede på lyden uden engang at anerkende den med et blik: "Dette er ikke fornøjelse, kaptajn. Nogle bestræbelser kræver finfølelse."

Bourne pustede, lagde hænderne i siden og gik hen til kanten af hullet .

"en forbandet tåbeklippe," mumlede han.

Først da vendte Blasi tilfældigt hovedet op mod Bourne og kneb øjnene sammen. "En sten? Er det, hvad du går ud fra, at det er?"

Bourne bekræftede sin påstand: "En klippe."

Blasi gav Grate stakken med pergament og gik hen til den del af grubegulvet, der lå lige under, hvor Bourne stod, og råbte op til ham: "Måske kunne du låne mig din dolk, bare for et øjeblik?"

Bourne klamrede sig til et skærpet blad med behåndtag, der hang på hans hofte. "Og hvorfor?"

"Da jeg gerne vil dele en ting med dig om denne 'blote sten' – som du så let kalder den."

Greville stod et kort stykke fra kaptajnen, lænede sig ind i Clodius' øre og hvæsedde: "Han bærer et våben ind i Guds Hus!"

Bourne trak sit blad frem. Med tommelfingeren tørrede han en svag plet af Ivans blod væk fra dens polerede overflade. Da Clodius så en kniv inden for kirkens hellige rammer, kneb han øjnene sammen og spændte kæben, men sagde ingenting. Bourne nikkede til Blasi. "Meget godt," svarede han og kastede den i graven. Dolken klaprede på gulvet ved siden af kardinalen. "Krab din velsignede sten og vis mig dens magi."

Blasi rystede på hovedet, mens han tog kniven. "Åh, jeg skal ikke ridse den. Alligevel kan jeg tiltrække din fulde opmærksomhed med dette blad." Han trådte væk og nærmede sig Gatestone. Så bukkede han let og stak kniven gennem dens midterste hul.

Bourne lyttede efter dolken, der faldt ud af den anden side af hullet. Intet – som om den var forsvundet. Han gik rundt om siden af hullet, men så ingen kniv på bunden af hullet. Clodius og Greville fulgte efter, begge forvirrede. Endelig informerede Bourne Blasi, "Jeg har set bedre magiske bedrifter ved Hans Majestæts kongelige hof." Hvis du nu ville; Venligst returner mit blad."

Øjeblikkeligt badede et lysglimt katedralloftet, da Bournes dolk styrtede mod ham, skar gennem venstre ærme på hans skjorte og gennemborede tåen på hans støvle. Før han stak solidt ned i stengulvet. Bourne faldt bagover på bagdelen, hans støvle stadig forankret på plads. Han kiggede på dolken, der nu sad fast mellem tæerne, dens håndtag dækket af et tyndt lag frost. Han inspicerede sit iturevne ærme for at se en tynd rød linje, der perlede sig op på hans underarm. Så gennemsøgte han kirkens loft for kun at finde dets vægmaleri af krigsførende engle og dæmoner og grædende konger. Med løftede øjenbryn og åbne munde stirrede Clodius og Greville på det faldne blad. Blasi stod i skyggerne af afgrunden, uvidende om hvad der skete uden for afgrunden. Han svarede Bourne: "Desværre kan den ikke returneres, kaptajn. Bladet findes ikke mere."

Bourne brækkede dolken af i spidsen og trak den ud af sin støvle, mens han mumlede under hans åndedrag; "Prøv det igen, så glemmer jeg, at du er kardinal." En soldat skyndte sig frem og rakte en hjælpende hånd frem. Bourne greb den, og manden løftede ham hurtigt op på benene. Så hviskede kaptajnen til soldaten, mens han satte sin sløve dolk tilbage i skeden: "Sergent Armond, det er tid til at opmuntre mændene. Du ved, hvad jeg forventer. Se dig nu for. Skynd dig." Armond bukkede og pilede mod katedralens døre, da Bourne sendte et undersøgende blik hen over loftet, mens han råbte efter ham: "Og hent min hjelm!" Armond stoppede og bukkede endnu et hurtigt, før han skyndte sig væk.

Greville fortalte Blasi: "Bladet er faldet heroppe!"

Bourne nærmede sig forsigtigt kanten af gruben og opdagede, at Blasi kiggede op på ham med armene over kors. "Er det stadig en sten, kaptajn?" Alligevel sendte Bourne ham kun et foruroliget blik. Blasi vendte sig og instruerede Clodius: "Sørg for, at tøjlerne på alteret vendes om, og placer kaptajnens soldater på den modsatte side af pladen for at forsegle gruben igen." Clodius nikkede og trådte væk, men stoppede og så på Bourne for at få hans godkendelse. Bourne nikkede og afviste ham med en gnaven håndbevægelse. Således flyttede Greville tøjlerne, mens Clodius rettede soldaterne op.

Inde i graven havde kardinal Blasi siden vendt sin opmærksomhed mod Gatestone. Og da Clodius havde placeret Bournes sidste mænd på de tøjlr, Greville havde vendt, hentede kardinalen Naramsin-oversættelserne fra Grate og instruerede munken i at holde lystagen lige akkurat – højt nok til, at han kunne læse de skrevne vers uden at blænde ham fra at se hele Gatestones ansigt. Den pludselige lyd af en soldats nys bar gennem katedralens indre, og Blasi kastede et blik opad på Bourne. "Jeg kræver stilhed, kaptajn." Bourne instruerede sine mænd. "Ikke en lyd!"

En foruroligende stilhed fulgte, kun brudt af Blasis klare og afmålte stemme, da

han begyndte at recitere fra sider i hånden. "*Et erit fugerit a voce formidinis cadet in faveam et qui se explicuerit de fovea tenebitur laqueo-*"

Tiden gik, mens Blasi gik rundt om Portstenen og læste de latinske vers af Naramsin højt. Broder Grate hang på hans ærme med kandelaber højt hængende. Endelig stoppede Blasi med at gå frem og tilbage og vendte sig mod monolitten. Han reciterede derefter det sidste af de udvalgte vers. "*— formido et fovea et laqueus super et qui habitator es terrae.*" Så sænkede han siderne og studerede stenen. Der gik et minut - så to. Endelig trådte Blasi og Grate frem for at undersøge statuens uændrede ansigt.

Et godt stykke inde i det tredje minuts stilhed råbte Bourne ned til Blasi: "Skal vi nu lade som om, vi ser en hær af spøgelse, Deres Eminence? Eller kan din sten blive drænet for..." "Er det magi, efter narrens trick med mit blad?"

Blasi kiggede op og besvarede Bournes diskrete smil. "Kaptajn, hele dit liv er kun et øjeblik for denne sten."

Bourne krydsede armene og svarede hånligt: "Som dit liv er, det samme, selv for en "sten." Soldaterne klukkede. "Stilhed!" skældte han dem ud.

Clodius og Greville stod adskilt fra Bourne og hans mænd, mens de to munke talte stille sammen.

"Jeg må indrømme," hviskede Greville til Clodius, "I alle mine år som præst i det øvre råd, og med alt hvad jeg har læst om optegnelserne og afbildningerne af stenen; aldrig én gang kunne jeg få mig selv til at tro, at sådan noget virkelig eksisterede under dette alter. Jeg foregav kun at holde fast i det. Og jeg er sikker på, at de fleste af Øvre Rådsmunkene følte og gjorde det samme som jeg, kun af frygt for hård irettesættelse."

"Nu ved vi det," svarede Clodius og nikkede i retning af gruben.

"Men troede du virkelig, at den eksisterede – at vores kloster beskyttede sådan en sten?"

Clodius løftede hagen. „Det gjorde jeg sandelig.“ Han rømmede sig, inden han lukkede sig ind. „Men jeg samlede stenen, så den så anderledes ud end skitserne i scriptorium.“ "Hvordan så?" spurgte Greville.

Clodius foldede armene og overvejede, mens han strøg en hage med fingrene, før han svarede: "Jamen, stenen virkede for perfekt i sine afbildninger. Kun Gud ved det, men jeg opfattede det som mere almindeligt – selv som et rudimentært levn fra en anden tidsalder."

Han pegede på Greville, mens han stirrede ud i det fjerne. "Desuden så jeg det ligne de store bautastener i England – de gamle

klipper, arrangeret i en cirkel; hvis du husker det"

"Åh, dem; ja, jeg kan huske dem," svarede Greville og nikkede mod gulvet.

Så vendte han sig mod Clodius. "Og hvad med *Kvinde-Stenens Spøgelse*, med hendes sorte øjne og syndige fremrykning mod intetanende mænd? Tror du, at hun eksisterer, som abbed Vonig og andre hævder – at hun er *Groteskernes Moder*?"

Clodius krympede sig, som om Grevilles spørgerække pludselig gjorde ham ondt. "Hvordan

Kunne du tvivle på hende? Hun eksisterer ikke blot, men hun præsenterer sig selv i kød og blod; kold og bleg, men alligevel lige så levende som dig eller jeg. Lyt til mine ord, Greville – den *groteske* dæmons moder er helt virkelig.

Greville rystede på hovedet; "Jeg kender ikke et eneste tegn på hende i alle mine mange år i klosteret. Jeg har aldrig drømt om hende, som andre har påstået." Han vendte sig mod Clodius med løftet øjenbryn. "Har du set hende?"

Clodius var lige ved at blive kvalt, da han gispede; "Du skal aldrig sætte min tro i tvivl, Greville! Pas på din tunge med mig!"

„Åh nej; jeg antog aldrig, at du – ja, aldrig det,“ udbrød Greville. „Jeg spekulerede kun på, om du måske havde set hende. Tilgiv mig.“ Clodius rullede med øjnene og kiggede mod katedralens mørkere områder – måske på jagt efter den ånd, han så præcist huskede. Greville rømmede sig og vendte sin opmærksomhed mod Bourne, mens kaptajnen hastigt gik rundt om graven.

Bourne henvendte sig til to soldater, der knælede nær kanten af hullet; en løs ende af et sammenrullet læderreb lå imellem dem. Han klappede en af dem på skulderen. "Træk tøjret ud af hullet og fastgør en løkke for enden af det – bred nok til, at kardinalen kan passe hans fod, når han råber om at blive løftet op." De voksende lyde af fodtrin henledte kaptajnens opmærksomhed på katedralens oratorium, hvor hans sergent, Armond, og en gruppe soldater skyndte sig hen imod ham. Sammen med en ekstra hjelm bar sergenten et par parate armbrøster i hver hånd. De fire mænd, der fulgte med ham, bar kun en enkelt armbrøst. Alle var udstyret med en læderkogger af bolte spændt fast mod deres lår.

Da de otteoghalvfems soldater, der stod på alterets tøjler, fik øje på sergent Armond og hans lille kompagni af bevæbnede mænd, brokkede de sig indbyrdes og rullede utilfredse øjne. I det hele taget vidste de, hvad de ikke skulle gøre – at opgive poster eller trods ordre ville være en utilgivelig og uoprettelig handling. Følgelig ændrede soldaternes generelle tone sig, som den altid gjorde, når kaptajnen fandt grund til at udvise større forsigtighed og anvende hårdere straffe for ulydighed.

Clodius henvendte sig til Bourne, mens han skældte ham ud; "Kaptajn, dit blad kan tilgives; men disse mænd bærer armbrøster! Dette er Guds Hus! Du kan ikke tillade—" Bourne snurrede rundt og knipste med fingrene mod både Clodius og Greville, som stoppede midt i skridtet. "Jer to!" Han pegede mod en fjern væg i katedralen, på et par massive stensøjler. "Indtag jeres pladser derovre, bag de søjler og op ad væggen, for at I ikke får fat i en vildfaren pil – ved et tilfælde, selvfølgelig." Bourne stirrede på dem.

Clodius rynkede panden, da han overvejede kaptajnens skjulte trussel. De to munke stormede hurtigt væk, trådte forbi rækken af søjler og sneg sig til plads under et stort stenhugget krucifiks af Jesus, der hang op ad væggen. Og dér

stod med armene over kors og grublede.

Bourne vendte sig mod Armond og hentede reservehjelm. Mens han tog sin hovedbeklædning på, hviskede han til armbrøstskytterne: "I ved, hvad jeg forventer – ingen undtagelser. Men nej." skade rammer præsterne. Og hvis en af jer skulle komme til at skade kardinalen og hans pergament, så skal jeg sørge for, at dine fødder bliver hugget af og fodret til hundene." Bourne undersøgte deres øjne, og bueskytterne vred sig; men sergenten forblev standhaftig. Kaptajnen henvendte sig til ham, mens han pegede på et uhindret område nær åbningen af oratoriet: "Placer dine mænd præcist der." "Ja, kaptajn." Armond bukkede og henvendte sig til mændene; "Følg mig." Bourne så Armond føre soldaterne væk; og i et glimt af sit indre øje tænkte kaptajnen over den unge, erfarne sergent, der syntes at ligne en version af sit tidligere, ambitiøse jeg.

De otteoghalvfems soldater ved alterbøjlerne så dog Armond og hans enlige gruppe armbrøster i et helt andet lys. De så sergenten placere sin lille rang på bøjede knæ, med våbnene klar, og sigtede direkte mod dem. De så til, mens han gav instruktioner til sine armbrøster, mens han hele tiden kørte en pegefinger hen over de 98 soldater. De så ham gestikulere i retning af hver af de tre katedralindgange. De betragtede ham, mens han gik rundt om bagsiden af sin nyligt placerede gruppe og rettede et par armbrøster mod ryggen på de knælende bueskytter, før han nikkede til kaptajn Bourne. Ligeledes så de deres kaptajn svare sin betroede sergent med et lignende nik. Alligevel kendte de rutinen; og de 98 mænd blev nu grundigt opfordret til at adlyde enhver kommando, de fik.

„Den bevæger sig!“ råbte Grates stemme inde fra hullet. Bourne nærmede sig hullet for bedre at kunne inspicere det.

Inde i hulrummet trådte Blasi tættere på Grate, som holdt kandelaberen nær den indgraverede flade af Portstenen. I et dvælende øjeblik dødsstille stilhed hviskede munken: "Der." Grate pegede på den glasagtige, sorte overflade – på det støbte spejlbillede af de høje, stille flammer fra den kandelaber, han holdt højt. "Kan du se billedet af ildenes refleksioner; hvordan de bøjer sig?" Og selvom der ikke faldt nogen brise over ham, rystede Grate af en pludselig kulde, der syntes at fylde det tomme rum i hulrummet. Han over skulderen for at opdage, at grubens vægge nu glimtede fuldstændigt af vanddråber, som pludselig kondenserede mod dens beskidte overflade. "Hold dig stille," gøede Blasi. Han kørte sine fingerspidser hen over Gatestones kolde overflade; den stod fast – helt solid. Alligevel svajede lyset fra kandelabrens ild, som om spejlbilledet af flammerne passerede gennem rislende vand. "Det gør den sandelig," mumlede Blasi og inspicerede overfladen mere omhyggeligt. Så lænede han sig væk og trak sig hurtigt flere skridt tilbage.

fra Gatestone. "Hvad er det her?"

På en mere sikker afstand var Blasi og Grate vidner til en unaturlig udfoldelse af begivenheder, da række efter række af Gatestones ætsede inskriptioner forsvandt. Fra højre til venstre og fra top til bund syntes linje efter linje af indskrevne symboler at skylle væk og efterlod i stedet blot en glat overflade af zobel og glitrende sten. Og efter at hver indskrift var forsvundet fra syne – da alle Gatestone-fladerne blev glatte som sort glas, bredte krybende lag af iriserende iskrystaller sig ud for at omslutte den nu iskolde statue. Den vedvarende kulde i luften forvandlede sig pludselig til en bitter kulde, da Præsterne bemærkede en tåge på hinandens åndedræt. Pludselig trak de sig tilbage til hulens væg og så Portstens engang stive overflader begynde at hæve og rulle, svulme op og trække sig sammen, som om hele den isdækkede blok åndede mange steder som engang. En dyb rumlen ledsagede en støt stigende vibration under deres sandaler, og de to udvekslede kortvarigt rødmende og fortvivlede ansigtsudtryk, før de gennemsøgte det rystende gulv.

Uden for graven, op mod den fjerne katedralmur, stod broder Clodius ved siden af en af mange massive kolonner; og med korslagte arme og en arrogant opførsel klagede han hemmelighedsfuldt til Broder Greville. "I abbedens kontorsrum valgte kardinalen personligt dig og mig til at assistere ham. Netop i dette øjeblik burde vi være i det "graven, med Hans Eminence." Clodius rystede på hovedet. "Hvis sandheden skal frem, ville jeg være dernede i stedet for Broder Grate; jeg er meget mere bevandret i stenen end ham!" Han fnøs. "Alligevel står vi her, op ad muren, adskilt fra alle meningsfulde begivenheder, som et par magre væbnerdrengene." Han krympede sig i tilsyneladende afsky. "Og den kaptajn prøver min tålmodighed som ingen anden." Clodius sukkede og lænede skulderen mod søjlen. "Hør mig nu, Greville; hvis jeg ikke var så opmærksom og hensynsfuld—"

Clodius spændte kæben og kiggede på søjlen, han lænede sig op ad. Han lagde blidt sin hånd mod den – så begge hænder – så sit øre – og med hovedet presset mod den bemærkede han: "Greville; Hvil din hånd på denne søjle, Greville?" Clodius kiggede over skulderen og opdagede, at Greville stod meget længere væk fra ham, end han oprindeligt havde samlet sig. Greville lænede sig op ad kirkemuren med den ene hånd hævet og let rørende ved foden af det vægmonterede krucifiks.

"Skynd dig!" vinkede Clodius til Greville.

Alligevel forlod Greville ikke muren. "Den bevæger sig!" råbte han, sænkede armen og pegede på udskæringen. Clodius forlod søjlen og henvendte sig til ham. Greville lagde øret i retning af krucifikset og gestikulerede til Clodius om at lytte nærmere. „Hør, hvordan den skælver!“ Clodius lænede sig frem, vippede hovedet og hørte en svag og hurtig banken fra statuen, mens den vibrerede mod murstenene.

"Søjlen skælver også," svarede Clodius, mens han kiggede over skulderen på den søjle, han lige havde forladt. Straks kastede begge præster et inspicerende blik over

etage.

Greville talte. " Væggen – søjlen – nu gulvet – måske hele kirken ryster?"

Clodius løftede blikket mod loftets fresko. Han kommenterede under et sammenkrøllet øjenbryn: "Det er ikke godt – til vægmaleriet."

Clodius undersøgte det vidtstrakte, hævede maleri. I midten, højt over katedralens alter, lå de fulde portrætter af tre konger omgivet af en ring af blålige flammer. Længere uden for ringen, og fuldstændig omsluttende den, var der billeder af krigsførende engle med sværd, skjolde, brystplader og hjelme. Som en lufthær syntes disse engle at forsvare de tre konger mod en samling af vingede dæmoner, der alle besad groteske træk, der lignede de forskellige stenstatuer, der beklædte de øvre terrasser på den ydre katedrals tag.

Greville hviskede til Clodius: "Fortæl mig det, hvad der skal ske, hvis han ikke er den mand , han påstår at være – hvis han i stedet er i ledtog med Ondskaben?"

Clodius krympede sig og vendte sig langsomt. "Og hvem hentyder du til?"

„Kardinalen,“ udbrød Greville. „Hvad nu hvis han har til hensigt at mere end at fremkalde ånder mod englænderne? Hvad nu hvis han er Djævelen selv – og kun er kommet til klosteret for at åbne stenen?“

Clodius bakkede væk. "Har du mistet balancen? Du taler kætteri! I himlens navn, han er en kardinal fra Avignon!"

Greville fortsatte: "Og jeg er munk fra det lavere råd, men jeg er ikke bekendt med de passager, han reciterede. Kan du huske dem?"

Clodius lænede sig op i Grevilles ansigt og skældte ham ud. "Han er ikke blot en rådmunk , men en rådkardinal – *med* stenens fulde oversættelser i selve hånden!" Ville han ikke være meget *mere* kyndig end nogen af os, hvad angår Portstenen?"

"Alligevel," sagde Greville pressende; "er du bekendt med nogen af de passager, han reciterede?"

Clodius greb fat i hans arm og knurrede ham i øret om årsagen til vibrationerne i katedralens gulv – det var resultatet af galoperende heste uden for kirken. Så slap han Greville og truede ham. "Prøv ikke min tålmodighed! Jeg vil ikke høre flere af dine kætterske beskyldninger mod vores nye abbed. Saml nu dine tanker, ellers vil du koste os begge vores retmæssige pladser som katakombernes opsynsmænd!"

Greville afviste Clodius med et gnaven suk, før han kiggede væk. Den irettesatte munk krydsede armene og stirrede stirrende på soldaterne ved alterbøjlerne, som nu stirrede ned i det rystende gulv. Nogle af dem hviskede med udtrykt bekymring, og alle rækker vaklede let af urolige soldater.

Bourne stod med tre soldater nær kanten af gruben og sendte et strengt blik hen over sine nervøse rækker, før han råbte til dem: "Hold jer stille! Ti på jeres tunger, ellers

"Den næste mand skal give mig en dejlig passion ved min surringspæl!" Han vendte sig. "Armond, vær klar; våbnene rettet!" Han drejede sig om. "I skal alle holde jeres opmærksomhed rettet mod mig – ikke hinanden; ikke gulvet; ikke præsterne – kun mig!" Næsten hundrede soldater frøs til, som balancerede statuer, deres øjne rettet mod kaptajnen. Den eneste åbenlyse bevægelse på det tidspunkt fandt sted lige under Bournes støvler, på gulvet i graven.

Inde i hullet trak kardinal Blasi sig tilbage til væggen og famlede efter et dinglende reb, men fandt kun en glat, kold overflade, der nu var dækket af kondens. Broder Grate sendte lysestagen hen over væggenes glitrende skær, mens han ledte efter snoren. Øjeblikkeligt lænede flammerne fra hans lysestage sig væk fra væggen, og i retning af Gatestone. Grate løftede hovedet, gennemsøgte de øvre kanter af hullet og opdagede, at ligesom det lys, han holdt, var alle stearinlysets flammer. De omgivende gulvlysestage lænede sig ligeledes mod midten af gruben. „Kaptajn! Tøjret!“ råbte Blasi, mens han tørrede en håndfuld sort snavs af på sin kåbe og klagede lavt. Så kastede han et hurtigt blik over skulderen på den svulmende Gatestone. „Hvis du nu vill!“ En soldat sænkede hurtigt rebet, da Bourne instruerede Blasi: "Skub din fod ind i løkken på fortøjningen." Blasi greb fat i rebet, da—

„Phsss!“ Den pludselige lyd af et øredøvende luftstød fremkaldte en uophørlig susen, der mindede om bristelsen af en vulkanudløb. De to præster kastede sig mod væggen. Grates lysestage ramte grubegulvet, og dens flamme slukkedes. Blasi mistede Naramsin-oversættelserne; stakken af sider spredtes. Pludselig kravlede han hen over gulvet, selv på hænder og knæ, for at hente de faldne sider; dog holdt han et varsomt øje med Portstenen og hullet i dens midte, som nu fyldte sig selv med en hvirvlende sort tåge. Det hvirvlende mørke bølgede og røg, før det væltede ud af Gatestone som en tæt sky. Blasi greb den sidste løse side og kastede sig ud efter væggen, da den tunge tåge krøb hen over grubegulvet og skjulte hans fødder i sit absolutte mørke. Det så ud, som om hele grubegulvet var forsvundet, fuldstændig opslugt af den sorteste skygge.

Blasi greb fat i tøjret, da isflager, mørke af sod, gled ned ad væggen. Han løftede sin sandal og kæmpede med løkken for enden af rebet, mens han febrilsk ledte efter fodfæste. Den sorte tåge nåede hans hofter. "Træk – kære Gud! Løft mig op!" Han proppede Naramsin-siderne mellem tænderne og knugede rebet. skreg Grate, mens han steg højt gennem den ætsende sky. "Det brænder! Det er ild!" Bournes stemme befalede ovenfra: "I to – træk i tøjret! I – hent en anden! Flyt jer!"

"Nu!" skreg Blasi gennem sammenbidte tænder. Soldaterne begyndte at hejse ham op af hullet, mens blodblærer dukkede op på hans ben. Grate sprang oven på Blasi, og

Et øjeblikkeligt træk i den ekstra vægt sendte en af de to soldater skrigende hovedkulds ned i hullet og trængte gennem tågen med et ulækkert bump. Den resterende soldat skreg ud, da det hurtigt glidende tøj brændte indersiden af hans hænder. Sammen gled præsterne tilbage i den taljehøje sky.

"Forbandede dig, kardinal!" skreg Bourne, mens han greb fat i tøjret for at erstatte sin faldne soldat. Han tilkaldte yderligere seks mænd. "På dette tøj! Nu!" Fødderne klatrede.

og rebet strammedes i samme øjeblik, som Blasi skubbede Grate væk fra ham.

Præsten snublede baglæns og forsvandt under den ophobede tåge. Alene, på rebet, gled Blasi op ad grubemuren. Soldater trak ham i sikkerhed, mens de kastede en anden snor ned i hullet. Blasi rullede om på ryggen og greb fat i hans lår. Mørke pletter sivede gennem de sammenpressede dele af hans tøj. Han stivnede af smerte og gispede efter vejret, siderne stadig i hans sammenbidte tænder. En soldat knælede over ham og rakte ud efter kanten af hans kåbe.

"Rør mig ikke!" råbte Blasi og skar en grimasse.

Clodius råbte langvejs fra: "Hvad er der galt med dig, kaptajn? Få broder Grate ud derfra! Han skal dø!"

Bourne snurrede rundt og brølede til Armond, der , da han pegede på Clodius: "Hvis den mand bevæger sig eller taler, slip ham!"

Stadig inde i hulen kravlede Grate op på benene. Han snublede rundt, famlende, hostende og blind af den ætsende tåge, der nu steg jævnt op til hans bryst. Bourne brølede: "Udygtige sataner! Han kan ikke se! Flyt den tøj tættre på – giv den til mig!" Han rev rebet væk fra sine soldater, gik rundt om siden af gruben og kastede det ned i hullet, mens han kaldte på Grate. "Denne vej; ja: gå hen til tøjlet; ja; bliv ved med at komme; jeg er her!"

Grate fandt rebet og klamrede sig til det, stadig kvalt i den brændende tåge.

"Træk!" råbte Bourne til rækken af mænd bag ham. De lænede sig alle tilbage mod

rebet, og Grate gled op ad muren. Kun halvvejs i sikkerhed skallede Grates hud af hans arme og klistrede til muren som vådt lommelærklæde. Kød rullede ud af hans knyttede greb. knyttæverne, og han gled ned ad rebet og tumlede tilbage i tågen. Bourne så enden af rebet uden en løkke og gøede: "Giv mig den anden snor!"

Endnu engang sprang Grate op, kun hagen over tågen. Men ligesom huden på hans arme, der nu var væk, manglede huden på hans ører – fuldstændig opløst . Nu døv og blind løb han febrilsk rundt i gruben, mens hans arme fejede hen over væggene på jagt efter et reb. Han faldt. Igen rejste han sig. Bourne gjorde sig klar til at kaste det andet tøj, men stoppede. Han kaldte ikke efter præsten; det kunne han ikke. Han genkendte ikke engang den bevægende røde kugle som et mandshoved . Alligevel råbte Grate af skræk, og tonen i hans stemme ændrede sig nu frygteligt af den skarpe tåge. Og hvis der nogensinde var en række skrig, som kunne brændes ind i selv erfarne soldaters varige erindring –

Fra deres udsigtspunkt var de 92 soldater ved alterbøjlerne ude af stand til at se den uhyggelige begivenhed, der udspillede sig på bunden af graven; de kunne kun holde ud at lytte til de foruroligende bønner fra den desperate præst, hvis råb var som fra en levende brændt mand. Soldaternes øjne løbe i vand; hjerterne hamrede; åndedrættet steg. Alligevel forblev de standhaftige og afventede enhver ordre, der måtte komme deres vej.

Det sidste af Grates skrig forsvandt til lidt mere end gurglende lyde, før den ophivrende tåge endelig tog fat i ham. Bourne marcherede hurtigt hen til Blasi, som nu lå på siden, vred sig i smerte, mens han blandede siderne og ledte efter orden i versene. Bourne bøjede sig ned og knurrede ad ham: "En mand smeltede bare som et stearinlys i det forbandet – hvad end du end fremkaldte!" Bourne lænede sig tættere på Blasi. „Er det din velsignede hær af spøgelse – en sort tåge? Hør mig godt, kardinal; jeg mistede en mand for dine hænder, og jeg skal ikke miste en til! Du skal rejse dig herfra og rette op på det, du har gjort, ellers skal jeg få mine mænd til at trække pladen over hullet.“ Han vendte sig mod de seks mænd, han havde kaldt fra tøjrerne, og beordrede dem tilbage til deres tidligere positioner.

„Det kan du ikke gøre!“ protesterede Blasi og hvæsedde. „Jeg må recitere de rette passager for at lukke stenen. Men vi kan ikke lukke den, før ånderne kommer frem, og jeg fremkalder dem mod englænderne ved Crécy!“

"Så gør det nu! Recitér versene! Send dem afsted, så skal jeg trække pladen over det!"

"Der er ingen ånder at tilkalde. Giv dem – giv dem mere tid. Tågen er ikke dem!"

"Hvordan kan du være sikker? Har du nogensinde set en ånd?"

"Det har jeg ikke! Alligevel har jeg set mange tåger!"

"Og jeg har set og hørt nok!" råbte Bourne. "Jeg har tænkt mig at lukke pladen – vers eller ej!"

„Hør mig, Bourne,“ hylede Blasi i smerte. „At trække pladen over gruben skal ikke lukke stenen. Selv hvis du dækker stenen – under pladen, skal den forblive åben. Kun de rette vers skal lukke den!“

"Enten finder du dine vers, eller også bliver jeg det vers, der lukker den forbandede plade!"

„Det må du IKKE! Du kan ikke få stenen – eller mig – til at skynde! For Guds skyld, kaptajn, se på mig! Jeg kan næsten ikke få vejret af smerte!“ Han vendte sig tilbage til siderne og blandede dem med rystende fingre, mens han læste dem. „Et øjeblik mere, beder jeg – dig,“ stønnede han, tårerne trillede ned ad kinderne, og han var næsten rasende af brændende følelser i benene.

"Jeg har ikke et øjeblik, kardinal! Den tåge stiger allerede nu! Når den vælter ud af hullet, har jeg mistet min chance for at lukke pladen. Mine mænd er på plads, og øjeblikket er mit. Nu, enten du—"

"*Vush!*" Bourne vendte sig mod et pludseligt luftstød, der kom fra graven.

"Hold jeres positioner," råbte han til sine mænd. Kaptajnen inspicerede det svagt oplyste hul, med alle omkringliggende gulvlysestagers flammer nu slukket. En iskold brise udgik fra hulrummet. På alterets hætte blafrede gobeliner i en vedvarende vind.

"Nej! Grib dem!" skreg Blasi, mens han famlede efter spredte sider, der blæste hen over gulvet. Alligevel faldt flere af papirerne fanget i en blæsende vind, kun for at blive trukket ned i hullet. Han rullede op og pressede en rodet stak sider mod brystet. "Kaptajn, hvordan forventer De, at jeg skal – denne vind – jeg kan ikke arrangere –" Bourne afbrød ham og råbte tilbage over skulderen: "Hvis du fejler, sætter jeg dig selv i en anden stilling." dig arresteret – og du skal vende tilbage med mig til Paris og fortælle Hans Majestæt Kongen om denne vederstyggelighed, som Kirken i hemmelighed har opbevaret." Blasi stønnede, mens han vaklede op på benene. Han snublede væk fra hullet og skar en grimasse, mens han bar siderne væk fra det blæsende hul.

Bourne råbte, da han nærmede sig graven; "Vagter ved dørene; I skal være mine fakkelbærere! Befri jer fra jeres poster og hent yderligere erstatninger fra gården – syv bevæbnede mænd til at sikre ydersiden af hver af de døre, I nu bevogter. Informer dem om, at enhver mand, der forsøger at komme ind i kirken, skal hugges ned! Nu, afsted!" Straks skyndte vagterne sig, og tre katedraldøre smækkede i. Bourne kiggede over skulderen. "Armond, hold øje med alt, der bevæger sig!" Han vendte sig om. "Mænd ved fortøjningerne; vær klar til at trække som én – på mit mærke!" Så, med sin brækkede dolk trukket, nærmede Bourne sig forsigtigt hullet.

På den anden side af katedralen tørrede Greville tårer af kinderne, tog en dyb indånding, kiggede op fra gulvet og vendte sig mod Clodius, mens han vredt spurgte ham: "Nu hvor Broder Grate er død, tror du så, at gulvet stadig ryster fra galopperende heste uden for kirken?"

Clodius kneb øjnene sammen og så på ham, før han krydsede armene og støttede skulderen mod kolonnen. "Pas på din tunge, Greville. Medmindre jeg tillod mig selv et skud i ryggen, kunne jeg ikke gøre noget for at redde Grate. Og hvorfor gjorde du ingenting?" Clodius rystede hovedet og fortsatte: "Desuden insisterede vi aldrig på, at han skulle kravle ned i den grav." "Valget var hans, alene – og han gjorde det kun i et forsøg på at komme i kardinalens gunst. "Behersk nu din snerren og sænk stemmen, for at vi ikke begge bliver skudt!" Clodius hostede og vendte sin opmærksomhed mod graven. Et øjeblik stilhed fulgte mellem dem.

Endelig hviskede Greville: "Der sker noget inde i graven. Alle kandelaberflammerne er gået ud. Og jeg mærker en jævn brise." Han så direkte på Clodius. "Vi burde smutte ud af kirken, mens vagterne ikke er ved dørene, og kaptajnen har ryggen til os."

„Se, der?“ Clodius pegede diskret hen over katedralen, mens han hostede igen. „Vi når ikke engang at nå dørene.“

Greville kiggede over Clodius' skulder og fik øje på Armond, der stirrede fast tilbage på dem. Greville åndede til Clodius: "Men han skal ikke holde øje med os i al evighed. Måske skal vi sætte os ned på gulvet, og så vender han sig væk?"

Clodius bukkede under for mere af den vedvarende hoste. Med øjenkrogen studerede Greville kirkens uovervågede facade. Med rullende øjne ledte han efter en bekvem flugtvej, der fulgte hele ydermuren. Bag dem bemærkede han stenkorsset på muren, hvorpå den skulpturelle afbildning hang.

af en korsfæstet Jesus – den hængende statue svajede som et langsomt bevægende pendul.

Greville trådte væk for at undersøge den nærmere, før han udbrød: "Så du den bevæge sig?"

Han pegede mod det gyngende krucifiks og kiggede på Clodius, der stadig hostede og viftede med hånden foran sit ansigt. Først da, i en ny lysvinkel, fik Greville øje på et tyndt lag støv lagde sig over Clodius og drev ned fra over søjlens øvre kanter. Straks kiggede begge præster op og ledte efter støvets oprindelse.

„Det er løs mørtel,“ sagde Clodius. Han trådte væk fra søjlen, rømmede sig og gennemsøgte det høje loft, før han kiggede tilbage på Greville, som stod skrækslagen med hånden over munden, øjnene vidtåbne, og stirrede på loftsmaleriet. Clodius fulgte hans blik, og på det højeste punkt i loftet så han de tre maledede konger, der så ud, som om de havde vendt hovedet og stirret nedad, direkte på dem begge.

„Det kan ikke være,“ mumlede Clodius og holdt sig for panden. „Det er bare et vægmaleri. Lyset, eller måske støvet, får det til at se ud som om det bevæger sig.“ Begge præster trak sig tilbage bag rækken af søjler og hen imod kirkens mur. Greville hviskede: „Kære Gud, hvad har vi – fortrudt?“

Tre katedraldøre åbnede sig og smækkede igen. Bourne knælede ved siden af graven og kiggede ned i dens mørke dyb, da seks soldater med tolv fakler omringede ham. Under dansende fakkelflammer blafrede deres hår og tøj i en jævn brise; og da hullet nu var oplyst, sprang Bourne op. "Træd tilbage!" råbte han og viftede med armene til sine mænd, mens han trak sig tilbage adskillige skridt, før han stoppede i sikker afstand for at se den overraskende nye form af Portstenen, som nu dominerede hullets rum.

I det flagrende fakkellys og den iskolde brise dannede tåge sig på soldaternes åndedræt. Bourne undersøgte en hvirvlende søjle, der lignede en lille, stationær tornado, der stod i stedet for Gatestone, da den centrerede grubegulvet og kun stod en smule højere. end katedralens gulvniveau. Toppen af den sorte, hvirvlende søjle var lige så bred som dens base; og selvom dens centrum virkede hult, var det synlige hulrum for mørkt til at se indeni. Men nær den mere oplyste kant af hullet bemærkede Bourne, at den blækagtige tåge, der engang truede med at oversvømme hullets kanter, nu begyndte at trække sig tilbage, efterhånden som den sank længere ned mod hullets vægge, dybere ned i hullet, som om den gradvist blev trukket ind af hvirvelvinden. Og i den forsvindende tåge forsvandt hullets gulv til syne og afslørede de vidtstrakte, livløse silhuetter af en præst og en soldat. Bourne

tilkaldte sine fakkelbærere. I de tiltagende vinde sprang glødende gløder fra fakkelflammerne. Bourne holdt sin dolk trukket og klar, mens han nærmede sig graven.

De stoppede nær kanten af det dunkle hul. En soldat holdt sin fakkel højt og pegede nedad. "Kaptajn, de lever stadig!" Bourne så de skyggefulde skikkelser rulle om på ryggen. Sammen syntes de to silhuetter at skiftes til at rulle mod bunden af hvirvelvinden og bevæge sig hurtigere, efterhånden som de nærmede sig den. Kaptajnen var lige ved at kalde efter fortøjninger, da han indså, at de ikke bevægede sig af sig selv. Ligene gled hen over gulvet, og hvirvelvinden slugte dem.

Øjeblikkeligt resonerede dunkende lyde fra hvirvelvindens konstante summen – dumpe bump, som store mudderklumper, der gentagne gange stødte mod hinanden. Bourne trådte tilbage. Han stirrede på den nærmeste væg af hvirvelvinden, mens sorte og ujævne former dukkede op og omsluttede dens ydre kant og syntes at jage hinanden gennem den roterende søjle. De glatte kanter af den sorte hvirvelvind veg pladsen for en ujævn overflade af mørke og uregelmæssige former. Så svingede et enkelt stykke ud, stadig fastgjort til hvirvelvinden. Rundt og rundt cirklede den fremspringende del langs søjlen, løs og fuldt udstrakt. I det øjeblik, gennem den svage sløring af en hvirvlende bevægelse, genkendte Bourne den flyvende ting som en slap og svingende arm, og først da opdagede han, at hele søjlen havde forvandlet sig til en samling af sorte, roterende kropsdele.

Bourne tabte sin dolk; den klaprede mod gulvet. Han løftede hænderne i et tilsyneladende nederlag og henvendte sig til en soldat i nærheden med et påtvungen udtryk af tilfredshed; "Hans Majestæt Kongen forsikrede mig om, at jeg ville nyde mit ophold i selskab med gode munke i et fredeligt kloster - masser af mad, velsignet klostervin - måske en vildsvinejagt og en stegning for rækkerne -" Bourne greb soldatens vest med stirrende øjne og pegede med en pegefinger mod den hvirvlende kolonne. "Hvad - i Guds navn - er *det*?" Bourne skubbede den målløse soldat til side, marcherede væk og gik hastigt frem og tilbage i en cirkel, mens han holdt håret væk fra øjnene, mens han scannede de fjerneste områder af katedralen. "Nok om det her! Kardinal? Armond, hvor er kardinalen?"

På den anden side af kirken tørrede sergent Armond et vådt øje på sin arm. Under sin ånde forbandede han det fine støvlag, der støt drev nedad ovenfra og lagde sig over ham og hans lille række af armbrøstskytter. "Jeg ser ikke kardinalen, kaptajn," råbte Armond og blinkede med øjnene, mens han placerede sine to armbrøster på ryggen af sine mænd.

Brag! En stor sten faldt ned fra loftet og knuste mod gulvet, kun få meter foran gruppen. To af armbrøstskytterne sprang op.

Armond kastede sig frem. "Tving mig ikke i nakken," knurrede han og pressede en armbrøst i nakken på dem. "Indtag jeres positioner." Mændene vendte tilbage på knæ,

og rettede deres våben mod soldaterne ved fortøjningerne. Armond trak sig tilbage med begge sine buer rettet mod dem. Alligevel var hans øjne andetsteds – på de to munke på den anden side af katedralen – for at han ikke skulle miste en anden præst af syne og yderligere skuffe sin kaptajn.

Clodius og Greville flyttede sig nervøst, mens de stirrede i retning af kirkedørene . Straks vendte de sig om og fik øje på Armond, der instruerede en af sine armbrøstskytter, og den knælende soldat svingede sit våben mod munkene.

"Han skal skyde os!" udbrød Greville og greb Clodius hårdt i kappen.

Clodius skældte ham ud; "Måske gør han det – på grund af dig!" Han skubbede Greville væk. "Da du ikke kan beherske dig, er en armbrøst nu rettet mod os begge ." Han fnøs og løftede næsen mod loftet i synlig foragt.

Greville klagede: "Vi er ikke sikre herinde! Buestenene falder—"

„Jesu Moder,“ mumlede Clodius pludselig og stirrede op i loftet. „Det kan ikke være virkeligt.“

Højt over alteret, uset af alle undtagen de to præster, syntes de tre konger på vægmaleriet at vågne til live, mens de slog med hovederne og udtrykte ekstrem smerte i ansigterne. Men de levende billeder af dem frøs pludselig fast, fikserede, med åbne munde og vidtåbne øjne, mens de nu stirrede ned på Clodius og Greville. Og i det øjeblik begyndte deres stivnede ansigter at knitre og brænde væk, hvilket udløste en sky af forsvindende røg og en byge af forkullede malingpletter, der drev ned mod gulvet som sort sne. Først da kiggede soldaterne op og ledte efter oprindelsen af asken, der havde lagt sig over dem.

Clodius hostede og viftede med hånden foran ansigtet i et forsøg på at fjerne en fin tåge af faldende støv. Så ledte han efter årsagen til skarpe, poppende lyde, som dem fra overophedede klipper, der brister i koldt vand, og han fandt revner, der strålede ud over hele fladen af den massive søjle, der tårnede sig op ved siden af ham. Han trådte væk fra søjlen, inspicerede den på afstand og observerede en støvregn, der spiralerede ned omkring dens buede overflade. Pludselig udvidede sprækkerne sig, og store stenstykker faldt væk fra søjlen og styrtede ned på gulvet med en øredøvende lyd, der øjeblikkeligt tiltrak sig alles opmærksomhed i katedralen. Da stykker af søjlen brækkede fri gennem støvet og de faldende rester, bemærkede Clodius, at søjlens smuldring ikke var tilfældig, da en blotlagt del af dybere, ubrudt sten fremstod som den glatte overflade på siden af et gigantisk stenudhugget ben.

I takt med at stenene regnede ned, stod det klart for munken, at en tårnhøj statue gradvist viste sig under de faldende klippesplinter. Den kolossale skikkelse var en rustningsklædt kæmpe, der knugede et langt sværd. Dens anden hånd lå presset under en stenblok, der støttede katedralens tag. Med et skørt af tyndt lagde rustningsplader stod den i spartansk krigsdragt, der mindede om en gammel romersk krigers.

Buede plader dækkede dens underben og overarme, og dens fulde hjelm var rund på alle sider, hvor den øverste del af hovedbeklædningen konvergerede opad i en mat spids. Mellem dens brede læber lå skarpe spidser af rækker af takkede tænder, og et enkelt kyklopisk øje centrerede dens pande.

Greville pilede forbi rækken af søjler og stod sammenkrøbet op ad katedralens ydervæg. Han rev blikket væk fra den tårnhøje kyklopenstatue og kiggede hen mod en ejendommelig bevægelse, som han opfattede ud af øjenkrogen.

Der, op ad væggen, lige ved siden af og lige over ham, hang det udskårne krucifiks med dets stenede Jesus-billede – det bevægede sig. Greville stirrede på den Jesus-lignende figur; dens brystkasse hævede og sænkede sig hurtigt, som om den kæmpede for at trække vejret. Munken stønnede for sig selv og gled baglæns ned ad væggen. Overvældet krøllede han sig sammen til en kugle, kun for at græde og bede om, at han måtte vågne op fra det, der for ham syntes at være en frygtelig drøm – for pludselig at opdage sig selv i roen på sit sovesal. Clodius skreg til Bourne, mens han pegede op på den nye kyklopen-statue: "Se det, kaptajn! For Guds skyld, er du blevet sindssyg? Dine soldater har intet imod det! Vi må afsted nu!"

Alligevel var Bournes ryg vendt mod Clodius. Kaptajnen råbte kommandoer til en soldat ved alterets fortøjninger, som siden havde sluppet sit reb og var faldet ud af formationen. "Forlad ikke din post! Vend tilbage til fortøjningen nu!" I stedet flygtede soldaten og løb mod katedralens dør. Lige så hurtigt snurrede kaptajnen om og råbte: "Armond!"

Pludselig sprang armbrøster, bolte fløj, og manden snublede ned på gulvet med flere pile plantet i ryggen. Han vred sig, kvaltes og døde. Først da henvendte Bourne sig til Clodius og pegede med en pegefinger: "Stilhed, præst; *STILLE !*"

Bourne vendte sig og strejfede sit flagrende hår og satte det op bag ørerne. Han marcherede mod sine fakkelbærere. "Kom hen til hullet med mig! Beskyt jeres flammer mod vinden! Saml jer og hold faklerne tændt; hver flamme tænder den næste!" Han nærmede sig kanten af hullet. I det svage lys fra de skæve fakkelflammer så han revner danne sig i hullets vægge, der klatrede opad og over den øverste kant af hullets omkreds. Alligevel strålede sprækkerne fra Portstenen, gennem den højere katedralgulv, og spredte sig endda under hans støvler. Bourne trådte tilbage. Indenfor

i gruben stønnede den hvirvlende tragt; den blev højere, efterhånden som den syntes at tage fart. Inden for dens støn kom de stigende toner af mange skrig, der tilsammen lignede en massiv forsamling af uudgrundelig lidelse – som et brølende kor af tusind plagede sjæle.

Bourne hylede: "Hvor er kardinalen?" Alligevel lå hans blik rettet mod det sorte, snurrende uhyre af sammenpressede kropsdele foran ham. Så befalede han hans fakkelbærere, der råbte over støjen, mens han skubbede soldater væk fra graven, "Fald

tilbage! Alle, undtagen jer tre – hold lyset tændt. I to; jeg vil have flere fakler i denne kirke! Se til det! Og I; tag jeres plads ved fortøjningerne!” råbte han til Armond. “Vær klar!” Så brølede han til alle sine mænd, mens han gik i cirkler bag dem: “På mit mærke; vi lukker pladen! Stil jer lige op som før! Hold det samme tempo. Og hvis jeg ser bare én af jer løfte hovedet imod mig –” Alligevel lukkede kaptajnen munden, vendte sig langsomt i retning af hullet og stirrede på en glat, karminrød skikkelse, der langsomt rejste sig fra midten af den hvirvlende søjle af mørkt kød.

~*~

På den anden side af katedralen forlod Clodius Greville og flygtede mod kirkedørene, da en bolt fra en armbrøst ramte klippevæggen. Gnister eksploderede, i armslængdes afstand fra Clodius' ansigt, der brat overtalte ham til at trække sig tilbage og genoverveje sin flugt. Han trak sig tilbage til Greville, som stadig lå krybende på gulvet. På afstand så han armbrøstskytten lade og rette sit våben mod ham. Clodius bevægede sig langsomt hen imod Greville, nu med et vagtsomt øje på den gigantiske kyklopenstatue, med hovedet vendt nedad, og som om den så ud til at studere præsten med sit ene ublinkende stenøj. Clodius trøstede Greville med et klap på skulderen. "Saml dig. Du må være stærk, hvis jeg skal hjælpe dig med at flygte."

Greville satte sig op og tørrede øjnene. "Ja – ud herfra. Jeg ville ønske, jeg – ja – vi tager afsted." Grevilles glasagtige øjne rullede rundt og syntes at lede efter noget et sted i kirken, ude af stand til at finde det. Alligevel syntes hans øjne at opdage alt på én gang, bare i et helt andet lys. Han mumlede: "Jeg er træt. Jeg burde gå tilbage til sovesalen og hvile mig inden morgenens aftensmad."

„Sandelig.“ Clodius var enig i Grevilles meningsløse forslag, for at han ikke skulle skræmme munken yderligere med nye forestillinger om deres forfærdelige omstændigheder. „Og det burde du.“ Det er tid til at gå; så du kan finde fred og hvile – inden morgennatten. Greville kiggede op på Clodius, men hans opmærksomhed faldt over Clodius' skulder og mod det fjerne loft. Hans tomme blik lå fikseret på hvirvlende billeder af den vidtstrakte fresko. Han så vingede dæmoner dræbe engle. Han så flyvende djævle trænge ind i en cirkel af blå flammer, deres sværd i vejret, mens de halshuggede tre ansigtsløse konger. Fortumlet smilede Greville svagt og nikkede, som om han accepterede de forfærdelige begivenheder mod loftet.

Clodius gav Greville en lussing. "Se på mig! Vi tager afsted nu! Når jeg ser, at øjeblikket er inde, forventer jeg, at du skynder dig mod katedraldørene. Sænk ikke farten eller stop! Fortsæt." Dit øje er ikke rettet mod noget, undtagen dørene; jeg vil være lige bag dig. Samler du mig?

"Ja, jeg må være faldet – men jeg er i stand til det. Skal vi nu gå?" spurgte Greville og rakte hånden ud til Clodius for at hjælpe ham op. Et larmende brag lød bagfra, og de vendte sig som én og opdagede, at det store stenkrucifiks var faldet ned fra væggen. Resterne af det lå spredt ud over gulvet som en bunke knuste

fragmenter. Alligevel repræsenterede ingen af alle de spredte skår en genkendelig del af tidligere skulptur af Jesus, da hvert eneste brudstykke kun tilhørte det, der engang var det udskårne stenkors. Med hænderne foldet sammen begyndte Clodius at trække Greville op på benene, da—

„Hys!“ Bagfra Clodius – en skarp spyttelyd som fra en vred kat. Clodius snurrede rundt, lige da Greville sprang bagover, og begge munke ramte gulvet. De frøs til, hvor de sad, med store øjne og lamslåede, deres kåber piskede i katedralens vinde, mens de stirrede ind i ansigtet på, hvad enhver hellig mand kunne forestille sig at være, en ubeskrivelig vederstyggelighed. Foran dem stod stenfiguren, som tidligere havde været fastgjort til det udskårne kors. Nu stod den, løsrevet og måske lige så høj som en lille hund. Dens krop lignede en sjakals. Bortset fra nålelignende tænder forblev dens hoved uændret og i overensstemmelse med den tidligere lighed med den udskårne Jesus, komplet med tornekrone. Og i modsætning til dens forpoter, som stod adskilte, oprejste og uhindrede, Dens bagpoter lå baglæns mod gulvet, begge så ud til at være naglet sammen og fastgjort til en stor rest af det tidligere stenkors. Den groteske statue kravlede hen imod dem og slæbte sin bagoverdrejede bagpart og det stadig fastgjorte klippestykke med sig. Clodius og Greville kravlede væk fra den fremrykkende stenfigur.

"Brø!!" En buldrende stemme fra de truende kyklopene bar over katedralens indre og overdøvede kortvarigt enhver lyd. Clodius opdagede, at kæmpen stirrede på ham med sit ene store øje. Statuen slap hans hånd fra loftet, løftede et enormt sværd med det andet og begyndte at træde ned fra toppen af søjlens hjørne, da begge præster sprang op og skyndte sig hen mod muren. Den stenede kæmpe hamrede sin sandalbeklædte fod mod kirkens gulv, hvilket sendte revner gennem fliserne og spredte sig under dens hæl. Tagsten og støv skyllede over den bevægelige statue. Pludselig kollapsede den ustøttede del af katedralens tag, og i det tordnende kaos faldt en massiv søjle af murbrokker oven på kæmpen. Kyklopene knuste under den pludselige kraft, og det hele smuldrede ned på gulvet i en lavine af grus og sten. En massiv støvsky rullede hen over gulvet, mens vinden fejede det op, spredte det overalt og skjulte hele udsynet til kirken. På gulvet pilede den stenede sjakalfigur rundt, mens den slæbte det knuste stykke kors efter sig. Den styrtede mod midten af katedralen og dykkede ned i den delvist lukkede grav. Som en betændt pest fortærede helvede katedralen og skånedes ingen hellig ikoner. Og det gådefulde øjeblik udviklede sig til et stadigt værre mareridt.

"Hiv!" råbte kaptajn Bourne. Soldater trak i, og remme strakte sig, mens alterpladen gled længere frem og gnidede mod det revnede gulv. I den hylende vind og det hvirvlende støv stod mændene næsten døve og blinde. Med en tredjedel af graven dækket af en langsomt voksende plade, hvæsede stadigt voksende sprækker i gulvet af lyde.

spyede tåger af iskold tåge. En mand råbte med hvad der kun lignede et halvt skrig. Bourne fik straks øje på en tom plads i rækkerne – og en stor sprække i gulvet, der udspyede en søjle af tåge og iskrystaller. Han pilede gennem rækkerne og sprang over spredte revner i fliserne. Alligevel var han for sent ude; han kunne ikke engang finde sin soldat i den dybe sprække, der syntes at sænke sig ned til helvedes dyb. Han skreg til resten af de dovne mænd, der nu holdt par flammeløse fakler: "Gå straks om bag formationen! Hvis en af os skulle falde, så indtag den position med det samme!" Han vendte sig mod den fjerne væg. "Armond; vær klar til at overtage kommandoen!" Da mændene smed deres fakler og kravlede væk fra gruben, satte Bourne sig overskrævs på gulvsprækken. Han lænkede sig fast til tøjret i stedet for sin faldne mand og advarede alle soldaterne i rebene: "Vi trækker som én og dør som én!"

"Hiv!" råbte Bourne. Blålige knoer greb fat i rebene. Rystende mænd hvæsedede og stønnede. Igen bevægede alteret sig langsomt fremad. Haglende is slyngede sig ud fra den hvirvlende kolonne og bombarderede hver soldat. Mændene var våde og beskidte af støv, nogle skar grimasser. under frosne skæg, og de bar alle det samme udtryk af frygt og desperation, som man kun kunne se i heden af en rasende kamp.

"Hiv!" Gennem det hurtigt forsvindende støv, der engang havde opslugt hele katedralen, holdt kaptajnen øje med de stadig mere afslørende rester af en glitrende munkgitter, mens den fortsatte med at frigive en række lysende åbenbaringer fra sin hals. En efter en fløj de ud af ligets mund, hver undslap hurtigere end den foregående - indtil ligets hals blafrede og bøvsnede med så intens gentagelse, at den flækkede på langs. Pludselig sprang hele munkens hoved og hals op, i niveau med dens skuldre og i alle retninger, tilsyneladende som en hurtigt modnende, kødfuld blomst. Fra den hovedløse torso, der var tilbage, spyede en strålende søjle af strømmende ånder ud, skrigende og dunkende opad. Katedralens højere områder sværmede af glødende, gennemskinnelige skikkelser. Overalt forsvandt åbenbaringer og dukkede op igen fra loftet, væggene og gulvet - hele katedralen flimrede med en unaturlig udstråling.

Alterpladen gled i korte brag, da den massive sten rullede hen over Broder Grates obstruerende lig, og for hvert løft af den tunge sten bøjedede den hudløse torso sig længere tilbage, indtil dens enorme vægt knækkede dens rygsøjle. Liget vendte og foldede sig skarpt sidelæns. I denne uhyggelige og unaturlige vinkel rev de flagrende rester af dets hoved sig løs, kun for at blive opslugt af den brølende sorte søjle nedenunder. Pludselig ophørte udvandringen af halsånder, men dens udvidede halshul fortsatte med en guttural stønnen – i harmoni med hvert eneste stød fra alterpladen. Imidlertid forsvandt de forvredne rester til sidst under den glidende sten. Til sidst, i et øjeblik der Det kunne have virket evigt, men den øredøvende brølen begyndte at aftage; vinden stilnede af; støvet lagde sig, og et efterklangende bump rystede katedralens gulv. Med alterpladen

Nu låst fast havde Bourne og hans mænd endelig dækket graven. En lav rumlen fortsatte gennem gulvet og vidnede om den hvirvlende søjle af sorte kropsdele, der stadig rasede under alterets dæksten.

Selvom kardinal Blasi havde formået at åbne Portstenen – nok til at frigøre en hær af ånder – fandt han aldrig muligheden for at recitere resten af de passager, der kunne sende dem mod englænderne, ved Crécy. Derfor cirklede flokken af formålsløse spøgelse blot rundt om loftet uden anvisning eller kommando fra nogen.

sortere.

„Forbandede dig, kardinal!“ brølede Bournes stemme gennem det dvælende mørke – stille, dens klang forsvandt hurtigt i et spor af overlappende ekkoer.

~*~

Uden for kirken og over klosterområdet kiggede Odino gennem det stedsegrønne buskads. Hans knæ var lige ved at give efter for en bølge af kvalme, da han så fire soldater bære Ivans slappe jordiske rester ud af katakombernes hovedindgang. De kørte liget til badehuset, hvor de placerede det ved siden af ydermuren. Odino holdt tårerne tilbage, hans tanker fikseret på Lazarus. Han studerede soldaterne, der stod samlet i gården, deres opmærksomhed fuldstændig rettet mod kirken. Mændene pegede op i luften, på lysende åbenbaringer, der kom frem gennem katedralens tag. De gule, glødende skikkelser cirklede rundt om kirkespirene, mens de jagtede hinanden blandt de høje terrasser af stengrotesker. Tilsammen sværmede de som duer, der sparrede og kappedes om steder at sove.

Da Bournes soldater ikke kunne finde Lazarus inde i katakomberne, vendte de tilbage ovenover og trådte ud på gården, kun for at opdage en tåge af glødende ånder, der fór rundt i katedralens øvre dele. Hypnotiseret af det surrealistiske skue, der udfoldede sig foran dem, samledes vagterne med deres våbenfæller med ryggen til rækken af buske, hvor Odino gemte sig – munken så sin chance.

Odino brød ud af buskene og smuttede gennem sideindgangen til katakomberbygningen. Han løb ned ad den lange gang, rundede et hjørne og pressede øret. Den jernbeslagne trædør til katakombernes indgang. Så åbnede han døren let og fandt den ubevogtet indefra. Stadig ubemærket listede han sig ned ad den svagt oplyste trappe og hastede gennem gangene, drejede sig frem og tilbage, dybt ned i jorden og ned ad en ubrudt passage, der ikke førte til noget andet sted end Brøndhullet.

Da Odino nåede Brøndhullet, stak han en fakkellod ned i det mørke hulrum og hviskede: "Lazarus?" Alligevel lå rummet tomt og kunne kun høre den gurglende lyd af en underjordisk kilde, der løb gennem en bred grøft i gulvet. Odino trådte

indenfor. Han slæbte sig hen til den anden ende af rummet, hvor han greb fat i en af mange træspande til vand, der stod langs væggen. Han nærmede sig grøften og bankede spanden mod klippebunden. "Lazarus? Hvor er du? Det er Broder Odino." Så førte han faklen hen over grøften og ledte under vandet.

Odino smækkede spanden i gulvet. Den splintredes, da Odino brølede: "Lazarus, kom frem!" Øjeblikkeligt sprængtes overfladen af den underjordiske strøm med en gennemblødt Lazarus, som havde gemt sig i en lille hule under gulvet - en luftfyldt lomme skabt af århundreders erosion. Heldigvis vidste kun fem sjæle om dens eksistens: Lazarus, Odino, to deformerede væbnere ved navn Miguel og Thateus, som Lazarus betroede sin lid til, og en kraftig, sølvhåret munk, der nu lå ved siden af badehus, for evigt tavs.

"Er far—?"

„Ja. Ivan er gået bort, Lazarus; men han vil altid være hos dig – her,“ svarede Odino og bankede Lazarus på brystet. Han slugte tungt. „Hør mig nu, dreng; der er kun lidt tid. Vi må skynde os afsted!“ Han kastede resterne af spanden til side, greb fat i Lazarus' udstrakte hånd og hev ham op af vandet. Lazarus trak spanden

dryppende maske fra hans rebbelte og vred vandet ud af den, da Odino tog den fra ham og kastede den i strømmen. "Det er der ikke behov for. Din verden har vendt sig – anderledes." Lazarus

så til, mens den hurtige strøm fejede masken væk. Og

Ansigtsskappen gled gennem et slidt hul i væggen, for evigt tabt i det mørke vand under jorden.

De flygtede fra Brøndhullet og løb op ad den snoede tunnel. Foran dem stak den tunge munk en flammende fakkellod i det udfoldende mørke, og bag dem hang et spor af røg op ad et mejslet tag, mens et spor af vand fra Lazarus' dryppende kåbe sivede dybere ned i tunnelen. Længere fremme, forbi munkens skulder, kunne refleksioner i drengenes brede pupiller have vist sig som et par glødende gule skiver i lyset fra den viftende fakkelflamme. Lazarus øgede sine skridt, hans våde kåbe piskede og sprang, da han faldt ned ved siden af Odino. Han spurgte ham: "Hvorfor skriger Portstenen, munk?"

Odino stoppede brat og lænede sig op ad væggen for at få vejret, før han tændte lommelygten på et par blå øjne. "Skrig? Hvordan skriger den?"

"Jeg hører det. I mit hjerte – lyden af det. Selv nu kommer det derovrefra." Lazarus pegede mod de højeste dele af tunnelens klippevæg.

Odino overvejede Lazarus' påstand og indså, at drengen pegede i retning af katedralen – mod selve hjertet af den. Munken skældte ham ud: "Jeg vil ikke høre mere af den onde tale, dreng! Ti nu stille, for at vi ikke skal blive hørt!" Igen løb de op ad tunnelen.

De skyndte sig gennem labyrinten af katakombergange. Endelig dukkede Odino sig ind i drengenes kvarter og gøede hæst: "Kom ud af den våde kåbe!" Han sank sammen ved siden af indgangspartiet. "Har I rent tøj?"

"Dem har jeg under min seng."

"Så frem med dem; jeg kan ikke bøje mig derned! Har du en anden hætte?"

"Kun den, du tog fra mig, broder."

"Det betyder ikke noget. Tag dine klæder af og på i en fart." Odino kiggede ud af rummet. og op ad hovedkorridoren, men så intet andet end mørke, da Lazarus nu havde gemt sig, og ingen gad at sætte katakombernes fakler på plads igen. Ikke desto mindre stod Odino vagt og lyttede efter subtile lyde, mens han spejdede efter et fjernt skær fra en undersøgende fakkell.

Odino vendte sig om og så Lazarus knæle ved siden af sin seng; han græd stille over en trækasse fyldt med tøj.

"Hvad er der, dreng?" hvæsede Odino.

Lazarus lagde sin hånd på kanten af æsken. "Jeg har en hætte – en ny en. Og to mere – én til Miguel – en anden til Thateus."

"Kom så i gang, Lazarus! Det er ikke tid!" Odino skyndte sig frem med faklen og trak tog kåberne og maskerne ud af kassen og lagde dem oven på sengen.

Lazarus tørrede sit ansigt, sprang op og tog hurtigt sin klæder af. Odino gav faklen videre. over sengen, mens han skilte tøj ad med sin frie hånd. Drengen gik frem og tilbage i en cirkel, han klamrede sig til brystet, blottet og rystende. På næsten alle måder virkede Lazarus' tyndbyggede krop lige så normal som enhver anden drengs på hans alder, bortset fra at han ikke havde nogen antydning af en navle på maven. Den største forskel mellem Lazarus og de andre væbnerdrengene var dog ikke en foroverbøjet ryg, som klosterets beboere - væbnere, munke og abbed - antog. Udseendemæssigt lå hans rygsøjle perfekt justeret som enhver anden veltrænet drengs. Langt den mest iøjnefaldende forskel var at Lazarus havde et par foldede, hindeagtige vinger af kød og ben.

Lazarus bredte sine vinger ud og rystede hurtigt vandet af dem. Han foldede dem sammen igen, så han lå på ryggen, og vendte sig om for at opsøge Odino, der havde tøjjet draperet over underarmen. Han rynkede panden, mens vandperler trillede ned over en sammenkrøllet pande.

"Tilgiv mig, broder," tilbød Lazarus med et sænket blik.

Odino nikkede mod Lazarus' seng. "Tør dig med dynen."

Lazarus gjorde det, og Odino rakte sin arm ud. "Tag nu dit tøj på."

Mens drengen klædte sig på, viste Odino ham et andet komplet sæt tøj, der lå draperet oven på sengen, inklusive en kåbe, et lændeklæde, en hætte og to par fodvanter. "Natteluft er kold; du skal have begge forbindelser på, den ene oven på den anden. Skynd dig og bliv færdig med det!"

Odino klappede ham på skulderen, skyndte sig tilbage til døråbningen og holdt vagt, mens Lazarus gjorde sig travlt beskæftiget. "Hør mig, Lazarus. Vi forlader katakomberne. Der er dog mange soldater på klosterområdet, som vil gøre alt, hvad de kan, for at forhindre det."

vores flugt. Og selvom mørkets ly er vores, kan vi ikke ses eller høres – og vi må bevæge os som vinden.” Odino undertrykte en hoste og så på Lazarus. “Samler du mig, dreng?”

"Det gør jeg, broder. Men – måske kunne vi gemme os i katakomberne – kun indtil i morgen," foreslog Lazarus med dirrende stemme. Munken fik øje på et udtryk af alvorlig frygt i hans ansigt, lige før drengen trak masken over hovedet.

Odino indså tydeligvis, at Lazarus ikke vidste meget om en verden uden for katakomberne, bortset fra hvad han måske havde samlet fra bøger fra klosterets scriptorium. Lazarus strammede snørebåndene på hættten og tilføjede: "Soldaterne finder os måske ikke hernede. Jeg kender til en hul mur inde i Benion-tunnelen—"

Odino gik hen over rummet, greb fat i drengens skulder og rystede ham. "Nej!"

Du må tage ansvar for dig selv! Katakomberne er ikke mere. Der er ingen flere fakler at tænde eller slukke; ingen mere vinfremstilling; ingen mere rengøring af vægge og gulve. Fra dette øjeblik af skal de eneste ordrer, du skal adlyde, komme direkte fra dig. Og du skal leve eller dø efter sådanne ordrer! Tag ikke fejl, Lazarus!"

"Jeg skal ikke, broder, endnu—"

"Ingen undtagelser, Lazarus. Dit eget liv afhænger af det!"

Lazarus sænkede skuldrene og hovedet og stod tavs.

Odino slap ham og sukkede. "Hvad er der nu?"

"Jeg er bange, broder."

Odino knælede foran ham. "Og det må du hellere være!" Præsten pegede op mod loftet. "De mænd deroppe vil dræbe dig, hvis de fanger dig. Frygt er selve betingelsen for at holde dig i live. Frygt er godt." Han rystede faklen. "Frygt er din ven, den skal aldrig testes eller forrådes." Odino trak den anden maske ned fra sengen. "Sæt nu en anden hætte over den ene, og snør straks et tredje par fodvanter over de to !" Odino rejste sig brat og vendte tilbage til døråbningen.

Lazarus klædte sig hurtigt på, mens Odino belærte ham. "Du er ikke længere en dreng – du er en mand – ikke sandt?"

"Ja, broder," mumlede Lazarus, mens han fastgjorde en anden maske over den første og greb et andet par fodvanter.

"Husk så mit navn; hvad er mit navn?"

"Dit navn er Broder Delon Odino, broder."

"Det er ikke! Forstå det godt – drengen ved navn Lazarus er ikke mere. Han er blevet en mand. Han taler og opfører sig på alle måder, som hans far ville gøre." Odino slog en åben hånd mod murstenene, og Lazarus rystede og vendte hurtigt de mørke øjenhuller i sin maske mod munken. "Du er nu Ivan! Ivan er du. Svar mig nu igen, bare denne gang, ligesom Ivan. Hvad er mit navn?"

„Odino,“ svarede Lazarus, stadig rettet mod sine fodvanter.

"Godt gået," svarede Odino med et kort smil. "I aften bliver du din stolthed

far. Du skal kalde styrke fra ham – indefra dig selv. Han skal lede dig i ånden til dine dages ende. Og han skal for evigt være med dig.” Odino klappede sig selv på brystet. “Her; i dit hjerte.” Odino kiggede ned, da han følte en lille genstand gemt under sin kåbe. “Åh ja. Han insisterede på, at du skulle have dette, hvis der skulle være noget – ja – her.” Med sin frie hånd trak præsten en læderhalskæde frem fra hans hals, og fra den tynde rem hang et miniaturekors af træ, som Lazarus straks genkendte som Ivans bønnekors. Odino gik hen til drengen og draperede halskæden om hans hoved, før han stak korset ind under sin kåbe. “Sådan er du Ivan nu. Og Ivan græder aldrig, vel?” Lazarus kiggede op på Odino, hans blå øjne glimtede i fakkellyset gennem et par af huller i hans maske. „Nej, fria – nej, Odino,“ svarede Lazarus. „Jeg er klædt på.“

„Så lad os komme afsted.“ Odino klappede ham på skulderen. „Og hvad end der sker os, så husk blot, at du skal flygte fra dette kloster i hast og holde dig fri for det for altid. Hvis soldaterne fanger mig, må du ikke se dig tilbage eller vakle. Alene skal de ikke dræbe mig; men hvis de fanger dig, skal de dræbe os begge – dig, for den du er, og mig, fordi jeg hjalp dig med at flygte.“ Odino kneb øjnene sammen. „Mit liv er i dine hænder. Svigt mig ikke, Lazarus.“

Lazarus gned en lille genstand gemt under sin kåbe og trak skuldrene tilbage. “Det skal jeg ikke—Odino.”

Odino kastede den brændende fakkellod oven på sengen, og flammerne opslugte øjeblikkeligt tæppet. Røg væltede op mod stenloftet og spredte sig ud i gangen. Lazarus huskede Naramsins brev og dets mange sider med indskrevne symboler. Han dykkede frem og stak en undersøgende arm ned i madrassens sugerør, men fandt ingen papirer. Odino trak ham væk. “Hvad i alverden laver du?”

“Jeg havde en pergamentrulle derinde!” udbrød Lazarus og pegede på den brændende seng. “Den er væk.”

„Lad det være.“ Odino vendte Lazarus hovedet væk fra flammerne og så ham direkte ind i øjnene. „Du har alt, hvad du behøver. Lyt nu til mig. Hvis vi bliver opdaget, skal du vende tilbage til Brøndhullet og gemme dig i hulen nedenunder.“ gulvet – som før. Mørket og røgen skal dække dig, ikke sandt?”

“Det skal jeg,” svarede Lazarus.

Munken nikkede og tørrede friske svedperler af panden. “Afsted, så går vi – som vinden,” hvæsede han.

Odino lyttede nær døråbningen, før han hastigt eskorterede Lazarus op ad den dunkle korridor. Bag dem forsvandt skæret fra en buldrende ild, mens bemærkelsesværdige træk ved passagen faldt i mørkere skygger. Odino guidede sig gennem den sorte tunnel, som han ofte gjorde under sene pilgrimsfærd til vinkælderen; han gled sine fingerspidser mod væggen og famlede efter mindeværdige markører, der kunne fortælle ham præcis, hvor han gik. Lazarus gik tæt bag ham, mens han marcherede op ad

passagen og rørte ingenting i sin hurtige og stabile gang. I mørket kunne drengens kommanderende gang have virket identisk med hans fars; med lange, hælbankende skridt, der syntes at bevæge selve jorden under ham. Sammen rundede munken og væbneren et sving og bevægede sig hastigt mod et fjernt skær ved korridorens ende.

Endelig åbnede tunnelen sig ind i en høj indhegning med brede trin, der førte opad mod en stenrepos. Oven på reposen markerede en ubevogtet, jernbeklædt træddør indgangen til klosterkatakomberne. Nær foden af katakombernes trin kæmpede en blafrende fakkell for at holde den sidste flamme tilbage. Fra den flød en glødende rød glød ned på gulvet og døde. Odino slæbte sig op ad trappeskakten, klatrede halvdelen af trappen, før han opdagede, at Lazarus ikke længere fulgte ham. Han stoppede og drejede rundt for at opdage drengen, der stod under det aftagende fakkellys og så intet på gulvet. Præsten pustede og slæbte sig ned ad trappen. Først da forstod præsten årsagen til drengens distraktion. Lazarus stirrede ned i gulvet og undersøgte en spredt plet af blod, der for blot få øjeblikke siden flød gennem Ivans årer.

„Ikke nu!“ Odino greb fat i hans arm, og sammen skyndte de sig op ad trappen. Munken åbnede katakombedøren på klem og lyttede – kun for at høre stilhed. Han slyngede døren op. Døren og stormede ind i gangen. Men før han rundede hjørnet, kiggede han over skulderen og så drengen stå ubevægelig ved dørtærsklen – det virkede som om Lazarus så sig selv stå på kanten af en stor afgrund og kigge ned i den. Odino trak sig et par skridt tilbage og vinkede Lazarus hen imod sig. "Nu!"

Lazarus tog en dyb indånding, før han stormede gennem døråbningen. Han sank ned i Odino med knyttede næver om munkens kåbevæg.

„Godt gået. Hold dig nu tæt på.“ Odino rev ham væk. Selvom Lazarus ikke sagde noget, hørte Odino hans hurtige åndedræt og forestillede sig et vidtåbnet udtryk af rædsel skjult under en ellers uafslørende maske. Pludselig, fra en tilstødende korridor, en dør smækkede i; stemmen af nærgående soldater blev højere.

„Vær stærk, Lazarus!“ udbrød Odino, mens han slæbte sin tyngde ned ad gangen. „Skynd dig,“ hvæsende han til drengen fra over skulderen. Og med Lazarus tæt på løb de to væk fra støjen.

De to brasede ud af bygningens sidedøre og skjulte sig bag en række høje stedsegrønne buske, der kantede klostermuren. Og der forblev de ubevægelige, mens den kølige luft og det svage lys fra en gryende måne kastede en bemærkelsesværdig tåge over hurtige åndedrag. I retning af katedralen hørte de stemmer fra argumenterende soldater ledsaget af lejlighedsvis kommandoråb. Lyde fyldte natteluft: hestes fnøs, støvlers trampen, døre der smækkede og klirrende lyde af metal – gården var levende med lydene fra en travl hær. Odino

trak i Lazarus' kåbe og gestikulerede til ham om at følge efter. Sammen gik de til side gennem det trange rum bag hækken, mens de gled ryggen mod væggen. De gik stille og roligt hen imod klosterets sydport, og stemmerne fra de samtalende soldater blev højere for hvert skridt. Odino lagde sin finger på sine læber og gestikulerede Lazarus om at tie stille.

Munken skilte forsigtigt buskene ad for at få øje på fire soldater, der stod inde på gårdspladsen, langt væk fra den åbne og ubevogtede klosterport, med ryggen til ham og kiggede op på katedralens fjerne tag – på en sky af glødende åbenbaringer, der sværmede over det. Igen trak han i Lazarus, før han skilte enden af hækken og trådte tydeligt ind på lysningen. Mens soldaterne blev stående, trak Odino Lazarus frem bag buskene og skubbede ham så hurtigt gennem porten, at drengen næsten snublede og faldt. Ikke desto mindre gled de to sikkert ind i mørket og, i en skæbnens heldige vending, den samme Ondskab, der forårsagede Lazarus for at gemme sig for sit liv, for at soldaterne ikke skulle finde og dræbe ham, for det han var, tjente nu til at distrahere soldaterne og tillade ham at flygte.

Som skygger, der bevægede sig under den svage glød fra en gryende måne, fløj de ned ad bjergsiden og mod en mark med kort, tørt græs, der var markeret med rækker af sten og kors – mod klosterkirkegården. De to pilede over gravhøje og gennem gravsten, indtil de nåede den fjerne ende af kirkegården. Odino gemte sig bag en hovedhøj kampesten og rev Lazarus væk fra enhver patruljerende soldats synsfelt.

Og der gemte de sig for alle. Odino lænede sig op ad klippen og gispede efter luft. Lazarus stod i nærheden af ham og kiggede næsten overalt på én gang. Han ledte i græsset, gravstenene, de fjerne bakker, en stigende rød måne og en vidtstrakt himmel med utallige stjerner. "Jeg kan ikke lide det," bemærkede han. "Verden er for stor."

Odino holdt vejret og sukkede. "Og den skal blive endnu større, inden aftenen er overstået."

Lazarus vendte sig om og spurgte: "Mere end nu?"

Munken sænkede skuldrene og stønnede: "Det her kommer aldrig til at fungere. Jeg må hente forsyningerne." Han kiggede på drengen. "Jeg kender en ubevogtet sti, der kan give sikker passage ind og ud af sovesalen – og klosteret, så længe portvagterne forbliver distraherede."

"Vi er undsluppet – vi er i sikkerhed!"

"Nej, Lazarus. Vi er mere end en dags vandring fra den nærmeste landsby, og stadig en halv nats rejse fra det nærmeste lys, der måske kunne give dig tilstrækkelig dækning mod solen – og vi har ingen forsyninger til de kommende dage, bortset fra de klæder, vi har på ryggen."

"Vi kunne måske støde på forsyninger undervejs," foreslog Lazarus.

"Hvis bare verden var lige så venlig. Desværre vil vi ikke finde sådanne forsyninger på den øde sti, vi må tilbagelægge. Det eneste middel til en klar ild og det eneste."

"Det ferske vand, vi har til rådighed, forbliver skjult inden for disse mure," erklærede Odino og nikkede mod klosterets sydport. "Og den sidste smule mad mellem her og Bjergmunding er nu skjult inde i sovesalen, siden jeg samlede alle de resterende forråd fra køkkenet."

Lazarus kiggede mod vest. "Bjergmundingen er en hule; derovre," sagde han og pegede i retning af dens mørke horisont.

"Det er sandelig," svarede Odino. "Og det er der, du må være, for nu – i sikkerhed for solen. Du husker hulen, ikke sandt?"

"Det gør jeg. Min far fortalte mig om Mountain Mouth. Og broder Nicholas beskrev det for mig, hvordan han fandt det."

"Tror du, at du kan føre mig præcis dertil – på bare en halv aften?"

"Åh ja! Jeg kan tage dig med dertil!" sagde Broder Nikolaj: "Hvis man går *præcis* mod vest, uden at fare vild det mindste, så skal man gå direkte ind i Bjergmundingen. Og jeg farer aldrig vild; du skal se."

Odino udstødte et lettelsens suk, velvidende at Lazarus havde en slags guddommelig retningssans, måske endda mere end noget andet menneske i live – en sans for den, der måske var lige så ufejlbarlig som enhver trækfugls. Og han var overbevist om, at Lazarus ikke ville tillade sig at afvige mere end et stenkast fra den vestlige sti, selv hvis han blev presset til at gå i dens retning nætter i træk. Odino vendte sig mod klosteret og mumlede: "Endelig kan dette måske være til vores fordel. Jeg burde hente vores forsyninger, mens soldaterne forbliver distraherede."

"Alligevel skal soldaterne fange os!" udbrød Lazarus og greb en knytnevæfuld af Odinos kåbe.

"Nej," svarede munken og vendte sig om, mens han trak drengens hånd væk fra sig. "Jeg må gå alene. Vi kan ikke risikere din tilfangetagelse."

Lazarus klappede på klippen. "Så skulle jeg blive her – bag denne klippe?"

Odino rystede på hovedet. „Det kan du ikke. Hvis du bliver her, kan det ske, at patruljerende soldater rammer dig. Og hvis jeg bliver forsinket, har du måske ikke tid nok til at søge dækning for solen.“ Odino kiggede mod øst og fik øje på en strålende, opsvulmet måne.

Lazarus gennemsøgte den mørkere vestlige kant af kirkegården, før han vendte tilbage mod Odino. "Hvor skal jeg så gemme mig?"

„Ikke her. Bjergmunding,“ svarede Odino. „Rejsen er kun en halv aften. Tid.“ er på din side. Og du ved, hvordan du finder den, ikke sandt?

Lazarus sænkede hovedet. „Måske. Kun hvis Nikolaus taler sandt, men alligevel—“

"Nicholas taler sandt, Lazarus. Han har vist din far og mig Bjergmunding . Vi var der, da han gav den navnet."

"Men vi burde tage afsted sammen – du og jeg. Og i morgen kan du vende tilbage til klosteret og hente forsyninger, ikke sandt?"

„Nej, Lazarus. Rejsen er krævende – en krydsning af mange bakker og dale.“ Odino tørrede et svedigt pande på ærmet. Han lagde en rystende hånd mod

hans mave og rystede på hovedet. "Jeg er ikke egnet til at gå derhen og tilbage igen. Jeg er en byrde selv for mig selv - selv uden at bære en tung sæk med forsyninger. Hvis jeg ikke dør af den bidende kulde, og jeg gør, som du måske foreslår, ved at vende tilbage i morgen, så "Hvordan skal jeg slippe forbi soldaterne, når aftenens distraktion er overstået, og portvagterne er tilbage på deres poster?" Odino pegede forbi kampestenen og over klostermuren. "Se der, oven på katedralen – på de ting, som denne nye kardinal har sluppet løs fra Portstenen." Lazarus kiggede på kirkens tag og spir, hvis øvre områder nu var oplyst under en voksende sværm af formløse åbenbaringer. Odino fortsatte: "De er en slags ånder, og jeg er helt sikker på, at De har til hensigt at gøre mere end at underholde os med deres spektakulære opvisning. Nej, deres tilstedeværelse og bevægelser afslører for mig, at et langt større onde endnu skal udfolde sig over dette kloster. Jeg ved ikke hvad; men selv nu synes de at samles som en hær af ånder. Se hvordan de bevæger sig og samler sig i rækker mellem tagstatutterne. Én sandhed er sikker, min dreng. Vi vil ikke være her, når de kommer for at organisere sig. Derfor må jeg nu handle, mens soldaterne er distraherede af dem og af katakombernes nye røg. Tiden er inde til at hente forsyningerne, hvor det nemt kan lade sig gøre."

"De skal fange dig – jeg ved, de skal," klagede Lazarus, mens han igen trak munkekappen på .

Odino lagde hænderne på hofterne og lænede sig tilbage. "Og lad os antage, at de fanger mig. Hvad skal de gøre med en fanget munk; bede om tilgivelse? Lazarus, selv soldater ærer deres Herre. De skal ikke gøre mig noget, om ikke andet for det, jeg er - en mand af klæder og en Guds tjener. Nu, vigtigst af alt, skal du bære dig selv til sikkerheden ved Mountain Mouth før aftenen er ude. Jeg møder dig der, med bestemmelserne."

Lazarus slap Odinos kappe og sænkede hovedet.

"Og desuden," tilføjede Odino, "hvis de forsøger at fange mig, så skal jeg tæve dem alle med en ged og sende dem afsted!"

Lazarus så op og rystede på hovedet. Munken følte et smil, om ikke andet så diskret , nu skjult under drengens maske. Alligevel vendte drengen sig væk fra ham og stirrede ud i det fjerne.

Odino knælede foran Lazarus og lagde en hånd på hans skulder. "Jeg forventer, at du er stærk, ligesom din far ville være. Du bærer hans kors med dig. Og du skal gøre ham stolt, ikke sandt?"

"Det skal jeg, broder," mumlede Lazarus.

Odino spejdede rundt på området efter tegn på soldater. "Og du er sikker på, at du kan gå præcist, vestpå?"

„Det kan jeg,“ bekræftede Lazarus. „Men det ved du allerede, broder.“ Et strejf af irritation prægede hans stemme.

„Ja, jeg ved det.“ Odino klappede ham på skulderen og pegede mod vest. „Fra hvor vi står,

Du skal gå *præcis* mod vest i halvdelen af aftenen, og Mountain Mouth er din. Gør det ikke. blive set eller hørt undervejs. Far ikke på afveje det mindste – din kurs må *aldrig* vakle, for at du ikke ubevidst går rundt om bjerget. Undgå alt, gem din lige og smalle sti til hulen. Samler du mig?”

"Det gør jeg, broder."

"Og hvis det skulle ske, at du ikke kan nå hulen før det første daggry, skal du dække dig for solen. Om ikke andet, så skrab et hul og begrav dig selv med jord og sten." Odino lænede sig frem og rystede ham fast i skuldrene. "Dette er meget vigtigt, Lazarus! Solen skal dræbe dig! Du skal dø! Jeg har set det - det er en uskønne og smertefuld død! Dit kød bliver til sten, igennem og igennem, selvom du skriger! Og der er ingen måde at gøre det om på. Solen skal være din død, Lazarus - intet liv bagefter."

Lazarus sagde ingenting. Odino slap ham. For munken virkede drengens tavshed og stive holdning som et tilstrækkeligt svar.

„Nu forventer jeg, at du går væk fra dette sted – kun ondskaben er tilbage. Se dig aldrig tilbage, og tøv ikke for nogen grund.“ Odino rettede på drengens kåbe. Han spejdede rundt på området igen, før han puffede drengen afsted. „Vil du tage mig med?“

"Det gør jeg, broder."

Lazarus gik mod en sort vestlig horisont; han holdt et blik fremad, mens han råbte : "Og du skal snart komme efter mig – i aften?" Hans stemme knitrede af rystende ord.

"Vi skal genforenes ved Mountain Mouth tidligt om morgenen, hvis Herren tillader det," forsikrede Odino ham. "Det er ved urokkelig tro og standhaftig beslutsomhed, at du skal overleve det, der ligger foran dig. Du er nu en mand, Lazarus. Du er din fars søn; og du bærer alle hans byrder og velsignelser. Vækl ikke i distraktion, fristelse eller forvirring. Far ikke væk fra din vej. Du er Ivan, nu. Afsted ! Og vær stille under fødderne!"

Drengen stivnede på skuldrene og marcherede længere ind på kirkegården. Odino så på fra afstand, mens den kåbeklædte silhuet blandede sig med nattens sorte. Til sidst forsvandt skikkelsen ind i skyggerne i en nærliggende dal. Et øjeblik gik, og en vestenvind rullede hen over landskabet. Først da Odino følte sig sikker på , at drengen siden da var rejst langt nok væk, sank han ned over kampestenen. Under ham dækkede månebelyste tårer stenens overflade. Odino græd over Ivan, da Ivan ikke kunne græde over sin skrækslagne Lazarus; han græd over Lazarus, da Lazarus foregav at være den 'Ivan', han ikke var klar til at være; og han græd over sig selv, da han aldrig kunne være den 'Ivan', som Ivan var for Lazarus.

Ak, i sin umiddelbare ensomhed faldt Odino fra hinanden. Han følte sig blot som en fed munk, kollapsede oven på en rund klippe – og samlede sig til blot at være en frugtesløs plet af en mand, overvældet og druknet i en stor og frygtelig syndflod af

Grotesk – Et gotisk epos af: GE Graven || Kapitel VII || Gratis online: <https://www.gothicnovel.org> || Alle rettigheder forbeholdes (c)1998 – USA

rasende tomhed og længsel – grædende og hivende over skjulte sorger, mens de befandt sig midt på en vidtstrakt klosterkirkegård med for længst døde og døve ører.

[Slut på kapitel 7]

Dette litterære værk blev skabt **udelukkende** i dedikation til

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— *Må hans arv leve videre i os alle* —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~